

Aviisi

Inhoud – Sisältö

Van het bestuur	1
Johtokunnalta	2
Nieuw bestuurslid: Sandra Buskens	2
Uusi johtokunnan jäsen: Sandra Buskens	3
Nieuw bestuurslid: Jasiu van Haarlem	3
Uusi johtokunnan jäsen: Jasiu van Haarlem	4
Marimekko (50) gaat met de tijd mee	5
Merimieskirken joulumyyjäiset / Finse Kerstmarkt	7
Nieuwjaarsreceptie / Uudenvuoden vastaanotto	7
Frysk yn Finlân: "Uuu"	8
Fries in Finland: "Eh"	8
Venäjän Karjalassa kinataan karjalan kielestä	10
Debat in Russisch Karelië over de Karelische taal	11
Äärimmäisen raivoissaan ja hieman ylpeänä	12
In de ban van de opera's	13
Oopperoiden lumossa	14
Half om half	16
Vappu feest op zaterdag 28 april 2001	17
Vappujuhla lauantaina 28. huhtikuuta 2001	18
Nieuw decor voor NOS-Journaal	19
NOS-uitstelen uudet lavastukset	20
Terugblik op VNF activiteiten van het afgelopen jaar	21
Katsaus Alankomaat-Suomi Yhdistyksen tämän vuoden tapahtumiin	22
Finse evenementen in 2001 – Suomalaistapahtumat vuonna 2001	24
Verslag van de bijeenkomst van het "Platform EU-Burgers"	25
"Platform EU-burgers" -kokoontuminen 31.05.2001	26
Nederlandse leidde Russische inname van Suomenlinna	27
Alankomaalainen johti venäläisten Suomenlinnan valloitusta.	29
Kaksoiskansalaisuuden mahdollistava lainmuutos etenee	31
Finse wetwijziging dubbele nationaliteit vordert	32
Maastamuutto, eräänlainen surutyö	33
Emigratie, een soort rouwproces	33
Typerät kypärät	34
Stomme helmen	35
"Villa Kleineh" nieuwe residentie van de Nederlandse ambassadeur	36
"Villa Kleineh" uuden Alankomaisten suurlähettilään virka-asunto	38
Mededelingen – Tiedotuksia	39
Leuk, lekker en gezellig	46
Belangrijke adressen – Tärkeitä osoitteita	47
Colofon	48

AVIISI Jaargang 10 (2001) nr. 5

AVIISI Vuosikerta 10 (2001) nr. 5

ISSN 1566-8452

Dit is een uitgave van de vereniging Nederland–Finland

Tämä on Alankomaat–Suomi Yhdistyksen julkaisu.

Beste *Aviisi* lezers,

Na de millennium wissel van 1999 naar 2000 (eigenlijk van 2000 naar 2001), wacht ons per 1 januari weer een grote verandering: de invoering van de Euro. Het zal wennen worden, de vertrouwde guldens en markka's inwisselen voor een nieuwe muntsoort. In Nederland zullen we daarbij nog extra moeten wennen, van de kwartjes, rijksdaalders, 'geeltjes' en 'vuurtorens' naar de twintigjes. Het betekent ook een nieuwe contributie in Euro. Hierover meer verderop in deze *Aviisi*.

Maar voor het zover is wacht ons nog het laatste grote evenement van dit jaar: Itse-näisyyspäivä, onafhankelijkheidsdag. Nadat wij dit evenement bijna tien jaar samen met de Finnish Dutch Trade Guild hebben georganiseerd heeft de FDTG besloten om vanaf dit jaar een eigen activiteit te organiseren rond onafhankelijkheidsdag. Aan de ene kant betreuren wij dit, de organisatie van deze activiteit is de afgelopen jaren altijd goed en in een prettige harmonie verlopen, aan de andere kant heeft de organisatie van het laatste feest een wellicht iets te zware wissel op de samenwerking gelegd, waardoor in ieder geval bij FDTG de wens is ontstaan weer alleen verantwoordelijk te zijn voor de organisatie. En dat besluit respecteren wij. Wel hoopt en verwacht het Bestuur dat er in de toekomst weer in gezamenlijkheid opgetrokken kan worden als het gaat om de organisatie van dit, voor de Finse gemeenschap zo belangrijke, evenement.

Wij verwelkomen ook een nieuwe ambassadeur. In de vorige *Aviisi* heeft u het afscheidsinterview met de heer P. Harvola kunnen lezen. Inmiddels is zijn opvolger, de heer P. Säilä begonnen in zijn nieuwe functie. Wij wensen hem veel succes toe in Den Haag.

Omdat dit de laatste *Aviisi* van 2001 is, rest mij om u nu al een hele goede decembermaand toe te wensen, een goede Kerst, en een goed begin van 2002. Wat u vooral niet mag vergeten is de kerstmarkt van de Finse Zeemanskerk: 23, 24 en 25 november in Rotterdam, 1 december in Amsterdam. En natuurlijk de nieuwjaarsreceptie op 20 januari 2002, traditioneel georganiseerd door de Vereniging, de Ambassade en de Zeemanskerk, natuurlijk in de Zeemanskerk. Van harte welkom.

Harmen Strikwerda

Kansikuva / Omslagfoto: IISALMI

Rakennettiin Bruno Granholmin signeeraamien, piirustuksien mukaan vuosina 1900-02, ja sitä laajennettiin vuosina 1904 ja 1930. Ulkoasu on muuttunut melko paljon ja sisäosat on uusittu kokonaan.

Alue: puisto, veturitalli, vesitorni, makasiineja.

Werd in twee jaar gebouwd (1900 tot 1902) volgens tekeningen van Bruno Granholm. Het werd uitgebreid in 1904 en 1930. Aan de buitenkant is vrij veel veranderd en ook de binnenkant is vernieuwd.

Omgeving: Een park, een lokomotievenloods, een watertoren en magazijnen.

*(Lähde/Bron: Suomen rautatieasemat vuosina 1857-1920, Sirkka Valanto 1982)
(Piirros/tekening: René Souweine)*

Hyvät **Aviisin** lukijat,

Vuosituhanne vaihteen, vuoden 1999 vaihduttua vuodeksi 2000 (tai oikeastaan vuoden 2000 vaihduttua vuodeksi 2001) meitä odottaa jälleen 1. tammikuuta suuri muutos, nimittäin euron voimaan astuminen. Vie varmasti aikaa tottua uuteen valuuttaan vanhojen tuttujen guldeneitten ja markkojen jälkeen. Hollannissa meidän on totuttava vielä sen lisäksi 0.25, 2.5, 25 ja 250 guldenin sijaan kaksikymppisiin rahoihin. Myös uusi jäsenmaksomme suoritetaan vastaisuudessa euroissa. Tästä lisää **Aviisin** sisäsivuilla.

Mutta ennenkuin pääsemme näin pitkälle, odotamme vuoden viimeistä yhteistä suurta juhlaamme, itsenäisyyspäivää. Vuodesta 1991 lähtien juhlineet sitä yhdessä Finnish Dutch Trade Guildin kanssa, mutta tästä vuodesta lähtien he ovat päättäneet järjestää omat tapahtumansa itsenäisyyspäivän kunniaksi. Toisaalta harmittelemme sitä, sillä juhlien yhteinen järjestäminen sujui aina viime vuosina sulassa sovussa. Toisaalta viimekertaisen juhlan järjestämisessä työ siirtyi ehkä liikaa heille, minkä johdosta FDTG toivoi vastaisuudessaakin huolehtivansa järjestelyistä yksin. Kunnioitamme tietenkin tätä päätöstä. Johtokunta toivoo ja otaksuu että joskus tulevaisuudessa voimme taas järjestää yhdessä tämän suomalaiselle yhdyskunnalle niin tärkeän tapahtuman.

Haluamme vielä toivottaa uuden suurlähettilään tervetulleeksi. Edellisessä **Aviisin** numerossa oli herra P. Harvolan läksiäishaastattelu. Hänen seuraajansa, herra P. Säilä on jo aloittanut uudessa virassaan. Toivotamme hänelle menestystä Haagissa.

Koska tämä on **Aviisin** tämän vuoden viimeinen numero, haluan toivottaa teille vielä hyvää joulukuuta, hyvää joulua ja hyvää alkua vuodelle 2002. Ja mitä ei missään nimessä pidä unohtaa, on Suomen Merimieskirkon joulumyyjäiset 23, 24 ja 25. marraskuuta Rotterdamissa ja 1. joulukuuta Amsterdamissa. Eikä tietenkään uudenvuoden vastaanottajaisia 20. tammikuuta 2002, jotka Yhdistys yhteistyössä Suurlähetystön ja Merimieskirkon kanssa perinteisesti järjestää, paikkana luonnollisesti Merimieskirkko. Tervetuloa!

Harmen Strikwerda

(Käännös: Minna Rätty)

Nieuw bestuurslid: Sandra Buskens

Sinds de laatste algemene ledenvergadering ben ik lid van het bestuur van de Vereniging Nederland-Finland. Omdat velen mij niet zullen kennen hierbij een korte introductie over mijzelf. Ik heet Sandra Buskens en ben in 1992 (mijn laatste studiejaar) lid geworden van de Vereniging.

In 1989 ben ik aan de Universiteit van Amsterdam Scandinavische taal- en letterkunde gaan studeren: hoofdtal Zweeds en als specialisme taalkunde. Samen met een studiegeenoot heb ik in de zomer van 1990 o.a. Finland bezocht en toen ik de taal daar hoorde en wist dat Zweeds de minderheidstaal was, besloot ik om Fins als keuzevak te gaan volgen. Dit heb ik twee jaar gedaan en heb tevens aan twee zomercursussen in Finland deelgenomen (de eerste was Fins voor gevorderden en de tweede had als onderwerp "Svenskt i Finland"). Die laatste zomercursus was ter voorbereiding op mijn scriptie en stage aan de Åbo Akademi in Turku. Voor mijn scriptie wilde ik graag mijn basiskennis van het Fins en goede kennis van het Zweeds combineren en dat resulteerde in een scriptie

over “Finsk interferens i finlandssvenskt tidningsspråk”. De scriptie heeft nog de nodige aandacht gekregen in Hufvudstadsbladet.

Het is mij helaas niet gelukt een baan te vinden waar ik Zweeds, dan wel Fins, voor nodig heb, terwijl het speciale gevoel voor Finland blijft. Het lid zijn van de Vereniging is voor mij één van de manieren om contact te houden met Finland en daarom wil ik graag mijn steentje bijdragen.

Sandra Buskens

Uusi johtokunnan jäsen: Sandra Buskens

Minusta tuli Alankomaat-Suomi-yhdistyksen johtokunnan jäsen viime jäsenkokouksen jälkeen. Koska monikaan ei minua tunne, esittelen tässä itseni. Nimeni on Sandra Buskens, ja liityin vuonna 1992 (viimeisenä opiskeluvuoteni) yhdistyksen jäseneksi.

Vuonna 1998 aloitin Amsterdamin yliopistossa skandinaavisen kieli- ja kirjallisuustieteen opinnot: pääkielenä ruotsi ja erikoisaineena kielitiede. Kesällä 1990 kävin erään opiskelutoverini kanssa mm. Suomessa. Kuunnellessani suomenkieltä ja todetessani ruotsinkielen siellä olevan vähemmistökielenä päätin valita suomenkielen opiskelukohteekseni. Nyt olen opiskellut kaksi vuotta ja olen ollut myös kahdella kielikurssilla kesällä Suomessa (ensimmäinen oli suomenkielen jatkokurssi, ja toisen kurssin aiheena oli “Svenskt i Finland”). Jälkimmäinen kesäkurssi liittyi tutkielmani ja Turun Åbo Akademiin alkavaan harjoitteluvaiheeni valmisteluihin. Tutkielmassani halusin yhdistää suomenkielen perustietoni hyvään ruotsinkielen taitooni. Tuloksena oli tutkielma, jonka aiheena on “Finsk interferens i finlandssvenskt tidningsspråk”. Hufvudstadsbladetissa oltiin kiinnostuneita tutkielmastani.

Sandra Buskens

En ole onnistunut saamaan työpaikkaa, jossa tarvitsisin sekä ruotsin- että suomenkieltä. Mutta joka tapauksessa minun erityiset tunteeni Suomea kohtaan pysyvät. Yhdistyksen jäsenyys on minulle yksi keino pitää yhteyttä Suomeen, ja siksi haluan kantaa korteni kekoon.

Sandra Buskens

(Käännös: Eeva Kriek-Tuovinen)

Nieuw bestuurslid: Jasiu van Haarlem

Na vier jaar in Finland gewoond te hebben besloten mijn (Finse) vrouw en ik in 1997 ons in Nederland te vestigen. Wij zijn direct lid geworden van de Vereniging Nederland–Finland. Onze eerste kennismaking met de Vereniging was de puzzeltocht in Vledder. Sindsdien hebben wij de Vereniging gevolgd en aan veel evenementen, met als hoogtepunt de onafhankelijkheidsfeesten, deelgenomen. Onder andere zijn wij via de Vereniging met veel mensen in contact gekomen die banden hebben met Finland.

Eind 2000 zag ik de oproep in Aviisi voor een nieuw bestuurslid. Dit sprak mij erg aan en ik besloot mij aan te melden. Sinds april ben ik nu bestuurslid en ik zou mij er vooral voor willen inzetten om de jongeren meer bij de Vereniging te betrekken. Mijn gedachten hoe dit precies in te vullen zijn nog in een pril stadium, ik denk bijvoorbeeld aan sportevenementen, maar ik zou dit graag met andere leden verder willen uitwerken.

De redactie vroeg mij ook wat over mij zelf te vertellen. In de zomer van 1991 was ik klaar met mijn stuurmansopleiding aan de zeevaartschool in Rotterdam. Ik monsterde aan op een schip dat direct naar Hanko ging om een lading hout te laden. Dit was mijn eerste kennismaking met Finland. Wij hadden een paar dagen de tijd voor we gingen laden en zo kreeg ik de mogelijkheid om de omgeving wat nader te bekijken. Het viel me direct op dat het een heel mooi land is.

Een paar jaar later ontmoette ik in Duitsland mijn toekomstige Finse vrouw (Kati), die daar zomerwerk deed, en wij besloten samen in Finland te gaan wonen. In de vier jaar die wij in Finland hebben gewoond leerde ik de Finnen kennen als stugge, maar vriendelijke en rustige mensen. En dit past op de één of andere manier goed bij mij. In 1997 werden wij door de economische situatie in Finland gedwongen naar Nederland te verhuizen. Ik heb met veel plezier in Finland gewoond en maak er geen geheim van er graag naar terug te willen gaan.

Van het varen heb ik al een lange tijd geleden afscheid genomen en ik werk nu in de logistiek. Naast mijn werk ben ik erg geïnteresseerd in spoor- en tramwegen, met natuurlijk een speciale interesse voor Finland. Het organiseren van evenementen voor de Vereniging zie ik als een plezierige aanvulling van mijn vrije tijd. Ik vraag dus vooral de jongere leden (en misschien toekomstige jongere leden) contact met mij op te nemen, zodat wij samen plannen kunnen gaan maken.

Jasiu van Haarlem

Jasiu van Haarlem, ☎ jvanhaarlem@hotmail.com

Uusi johtokunnan jäsen: Jasiu van Haarlem

Vuonna 1997, neljän Suomen vuoden jälkeen päätimme (suomalaisen) vaimoni kanssa muuttaa Hollantiin. Liityimme heti Alankomaat-Suomi Yhdistykseen. Ensimmäisen kerran tutustuimme seuraan Vledderissä, 'puzzeltocht'-tapahtuman kautta. Sen jälkeen olemme seuranneet Yhdistyksen toimintaa ja osallistuneet tapahtumiin, kuten it-senäisyyspäiväjuhlaan, joka on vuoden huipputapahtuma. Olemme tutustuneet seuran kautta uusiin ihmisiin, joilla on siteitä Suomeen.

Aviisi etsi vuoden 2000 loppupuolella uutta johtokunnan jäsentä ja innostuin asiasta niin, että ilmoittauduin ehdokkaaksi. Huhtikuusta alkaen olen ollut johtokunnan jäsenä ja tavoitteenani on innostaa nuoria seuran toimintaan. Ideoita on ja yhteistyöhalua, mutta tarvitsen tietenkin vähän enemmän orientoitumisaikaa. Nuorille sopisi esim. urheilutapahtumat...

Aviisin toimitus pyysi minua kertomaan itsestäni. Opiskelin Rotterdami Merenkulkuopistossa ja valmistuin kesällä 1991 merikapteeniksi. Toimin laivalla, joka lähti lastaamaan puuta Hangosta. Silloin tutustuin ensimmäistä kertaa Suomeen. Meillä oli pari päivää

vapaata ennenkuin työt alkoivat ja siten minulla oli mahdollisuus katsella ympärilleni. Suomi on kaunis maa!

Pari vuotta myöhemmin tapasin tulevan vaimoni Saksassa. Päätimme muuttaa Suomeen asumaan. Niiden neljän Suomen vuoden aikana opin tuntemaan Suomea ja suomalaisia, jotka ovat mielestäni jäyhiä, mutta ystävällisiä ja rauhallisia ihmisiä. Sopeuduin erittäin hyvin. Vuonna 1997 meidän täytyi taloudellisista syistä muuttaa Hollantiin. Asuin oikein mielelläni Suomessa ja valehtelematta, haluaisin sinne takaisin.

Olen vaihtanut merikapteenin elämän logistiikkaan. Työn ohessa on aikaa harrastuksille: kaikki millä on tekemistä rautateiden, junien ja raitiovaunujen kanssa on kiinnostukseni kohteena. Tietenkin varsinkin Suomen rautatiet... Tilaisuuksien järjestäminen vapaa-aikanani Alankomaat-Suomi Yhdistyksen piirissä on mukavaa lisätoimintaa. Kutsuisin nyt kaikki, varsinkin nuorison ja tulevat uudet nuoret jäsenet, ottamaan yhteyttä minuun, jotta voitaisiin yhdessä suunnitella seuran tulevaisuutta!

Jasiu van Haarlem, jvanhaarlem@hotmail.com

(Käännös: Kirsi Onnela)

Marimekko (50) gaat met de tijd mee

Het lijkt er op dat Marimekko alleen met vrouwelijke energie verder komt. De oprichtster van de firma, Armi Ratia, had een duidelijke visie, en zij maakte het in een korte tijd een heel sterk merk. Contrastrijke kleuren, eenvoudige katoenen kledingstukken en gestreepte tricot's veroverden Finland en daarna de hele wereld in een hoog tempo

Na het overlijden van Armi Ratia raakte Marimekko op drift en kwam tenslotte in handen van het concern 'Amer'. De originele aanpak van Marimekko raakte op de achtergrond en de vervlakking binnen een grote maatschappij paste niet bij zo een karakteristiek bedrijf als Marimekko. Er waren geruchten dat de maatschappij zou worden opgedeeld en dat delen zouden worden verkocht. Gelukkig verscheen er een andere vrouw op het toneel met visie die de reddende hand toestak, Kirsti Paakkanen, en zij kocht Marimekko in 1991.

Kirsti Paakkanen herinnert zich nog heel goed haar eerste speech voor het gedeprimeerde personeel dat geen toekomst meer zag. "Ik vertelde ze dat ze mensen waren met veel kwaliteiten en dat ik hun hulp nodig had. Laten we tonen wat we kunnen!" En dat hebben ze zeker gedaan. Binnen zes maanden was Marimekko veranderd van een verlieslijdend in een winstgevend bedrijf dat in het voorjaar van 1999 naar de beurs ging. Marimekko had met Kirsti Paakkanen opnieuw een gezicht naar buiten en een leider waar het personeel naar had verlangd, iemand die meer geloof had in talent dan in bureaucratie,

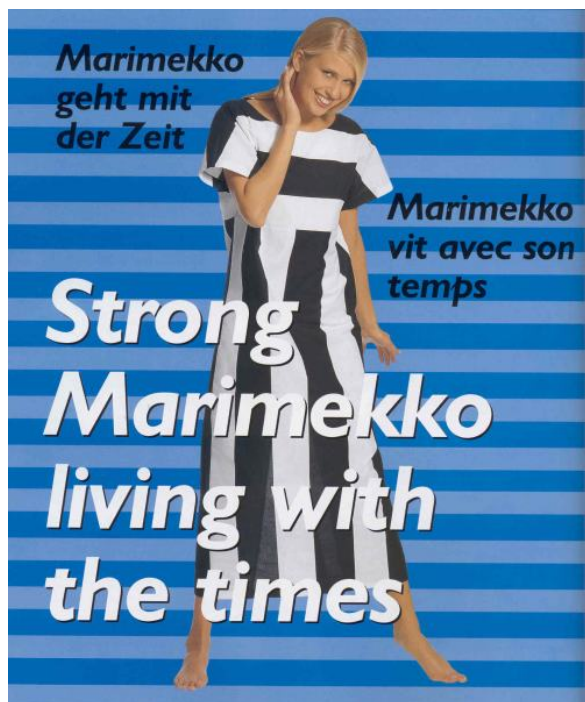
Zij begon er mee de firma om te vormen. "Mijn uitgangspunt was dat het vroeger bij deze firma draaide om begaafde ontwerpers en andere veelzijdige werknemers. Er moest plaats zijn voor bekwaamheid. Er is een direct verband tussen de ondernemingscultuur en de mensen die in de onderneming werken. Talent en kennis zijn hier belangrijker dan organisatie", vindt zij.

Dit betekent niet dat er geen regels en geen structuur zijn bij Marimekko en dat creativiteit de enige toonaangevende kracht is. Klein, elegant op een vrouwelijke manier en met haar zachte stem, is Kirsti Paakkanen een ervaren zakenvrouw en een expert in marketing.

Haar levensgeschiedenis is een verhaal op zichzelf. Zij kwam als vijftienjarig meisje van het platteland naar Helsinki, zonder een cent op zak, en haar enig bezit was haar zelfvertrouwen dat ze van huis af aan had mee gekregen. Zij studeerde, had een paar baantjes, spaarde geld en startte het advertentiebureau 'Womana'. Dit bureau nam alleen vrouwen in dienst en kreeg al snel een heel goede reputatie, het won prijzen en werd één van de meest productieve advertentiebureaus in Europa.

Toen Marimekko te koop werd aangeboden had zij zich teruggetrokken in haar huis in Frankrijk. Maar heimwee en de wens om meer werk in Finland te doen gaven de doorslag.

Zoals Armi Ratia in haar dagen, trok Kirsti Paakkanen de beste ontwerpers van het land aan. Hun rol en verantwoordelijkheid wordt geaccentueerd doordat op ieder kledingstuk de naam van de ontwerper op een label staat vermeld. Verwijzend naar wat haar voorganger oorspronkelijk met Marimekko voor had, zegt zij: "Bij Marimekko maken wij producten die de mensen schoonheid brengt in hun dagelijkse leven. Een product moet waardevol zijn voor wat betreft het ontwerp, maar het moet ook te dragen zijn".

Kirsti Paakkanen en haar ontwerpers hebben kleding op de markt gebracht die bij onze tijd past. Vanzelfsprekend produceert de firma nog de bekende katooten kleding en tricot. "Een halve eeuw geleden waren de meeste vrouwen huisvrouwen, maar wij zijn nu bijna allemaal carrière

vrouwen. Maar de filosofie van Marimekko met betrekking tot de basisproducten – hoge kwaliteit, een goede prijs/kwaliteit ratio en modellen die duidelijk bij de tijd passen – gaat ook op voor kleding dat tijdens het werk wordt gedragen," zegt zij.

Om de 50e verjaardag te vieren lanceerde Marimekko een aantal klassieke modellen uit de vijftiger en zestiger jaren van de vorige eeuw en sloeg bovendien een nieuwe richting in, de productie van mannenkleding.

Een andere factor die belangrijk is geweest voor de terugkeer van Marimekko is dat men zich richt op een breed aanbod, wat inhoudt dat producten worden gemaakt voor alle seizoenen. Behalve kledingstukken biedt Marimekko ook allerlei stoffen aan die voor uiteenlopende doelen kunnen worden gebruikt.

Onder leiding van Kirsti Paakkanen gaat het erg goed met Marimekko; financieel gaat het beter dan ooit, het merk staat weer hoog aangeschreven en er zijn weer veel mogelijkheden voor het bedrijf in het buitenland.

"Veertig procent van de werknemers zijn aangenomen door Armi Ratia. De jonge generatie kan leren van de oude leermeesters en hun cultuur. Je kan deze dingen niet uit

een boek leren. Marimekko zal altijd een sterk, vernieuwend bedrijf blijven. Het woord mislukking bestaat niet bij ons", zegt Kirsti Paakkanen.

Wie twijfelt daar nog aan? Wel gefeliciteerd en de best wensen voor de vijftigjarige Marimekko!

(Overgenomen uit "Welcome to Finland", het blad van Finnair dat dit jaar 40 jaar bestaat. Vertaald uit het Engels door Arnold Pieterse.)

Alankomaiden suurin suomalaistapahtuma
Merimieskirkon joulumyyjäiset
Finse Kerstmarkt

Rotterdam

's-Gravendijkwal 64, 3014 EG Rotterdam

Vrijdag	23 November	13.00 – 21.00
Zaterdag	24 November	12.00 – 18.00
Zondag	25 November	12.00 – 18.00

Amstelveen

International School of Amsterdam,
Sportlaan 45, 1180 AX Amstelveen

Zaterdag 1 December 10.00 – 16.00

Tervetuloa mukaan suomalaiseen tunnelmaan!
Hartelijk welkom!

Nieuwjaarsreceptie

In samenwerking met de Finse Zeemanskerk en de Finse ambassade organiseert de Vereniging Nederland–Finland op zondag 20 januari 2002 om 16.00 uur weer de traditionele Nieuwjaarsreceptie in de Zeemanskerk in Rotterdam ('s Gravendijkwal 64, Rotterdam).

U bent van harte welkom!

—

Uudenvuoden vastaanotto

Alankomaat–Suomi -yhdistys järjestää jälleen yhteistyössä Suomen merimieskirkon ja Suomen suurlähetystön kanssa perinteisen uudenvuoden vastaanoton. Vastaanotto on merimieskirkolla (s-Gravendijkwal 64, Rotterdam) sunnuntaina 20.1.2002 kello 16:00.

Tervetuloa!

Frysk yn Finlân: “Uuu”

Dizze dagen is it fiif jier ferlyn dat ik nei Finlân ferhuze bin. Likernôch in jier dêrfoar hie ik om my ta te rieden in taalkursus Finsk kocht. Ik tink dat ik der al mei al twa haadstikjes fan trochlêzen haw. Ik koe dan ek sa goed as gjin Finsk doe't ik hjir kaam. Of wacht ris, ik koe oan tsien ta telle. It heucht my dat ik dat grutsk oan freonen fertelde yn 'e kroech, nei ôfrin fan in rippetysjêûn fan it korps, en dat doe net ien even sei: “Echt wier? Lit mar ris hearre dan”. Flau, hear.

De earste moannen hie ik alle jûnen pine holle. Dat kaam om't ik út alle macht besocht wat fan it Finsk, dat ik om my hinne hearde, te ferstean. Mar der wie fansels gjin begjinnensein oan, mei it lytse bytsje kennis dat ik hie. Jo steane der fersteld fan, net-tsjinsteande dat der op skoallen in alderivichsten soad omtinken oan bestege wurdt, hoe selden as der yn it deistich libben lûdop fan ien oant tsien teld wurdt. Mar linkendewei begûn my al wat oars op te fallen. Yn dy litany fan ûnfersteanbere lûden hearde ik mar selden 'uuu'. Ornaris, is 't net sa, moat men wolris eefkes neitinke as men oan it wurd is, en om oan te jaan dat men noch net útpaat is seit men 'uuu'.

Finnen, die my letter bliken, hawwe njonken 'uuu' in grutte foarrie oan (hast) neat-betsjuttende wurdjes om tinkpauzes mei op te foljen. It gebrûklikste is '*tota*' (sprek út "*totta*"). Dit wurdje is frij fan elke betsjutting en konnotaasje. Fan oarsprong is it in ferbûging fan it oanwizend foarnamwurd '*dat*'. Ek tige algemien en ynhâldsleas is '*niinku*'. Yn oarspronkelike foarm betsjut it 'lykas'. Healwei in sin kin men 'uuu'-sizze troch it foarôfgeande wurd, meastal nei in koarte stilte, te werheljen.

It wurdje '*eli*' (sprek út '*illy*'), 'oftewol', faak mei taheaksel '-*kkä*', kin goed brûkt wurde as 'uuu', mar dan moat der wol in ferliking, in foarbyld of soksawat folgje. Fierder binne der talleaze mooglikheden om "sa'n soart" te sizzen: '*sellainen*', '*semmoinen*', '*tällainen*', '*tuommoinen*', ensfh. Fiif jier tebek, doe't ik dus noch gjin Finsk koe en wurke foar in útstjoerburo fan keukenpersoneel, skille my alle moarnen in frou om my te hjitten nei it restaurant fan hokker bedriuw ik moest te skûtelwaskjen. Wylst hja yntiid oan it hearren de ynformaasje yn har kompjûter opsocht, sei hja: "It's such a place as ..." en dan folge der nei in skoftke de namme fan it bedriuw. In prachtige 'uuu'.

Op it berneboartersplak dêr't ik mei Elina geregeld kom, hearde ik fan 'e wike in mem fertellen dat har soantsje syn earste '*tota*' sein hie. Elina is sa fier noch net. Wol seit se as se yn it Frysk oan it 'lêzen' is út en troch 'en uuu'. Dat komt, tink, dat siz ik gauris as ik in Finsk berneboek foar de fûst wei oerset en de goeie wurden sa hurd net fine kin. De hjirboppe beskreaune manearen fan 'uuu'-sizzen brûk ik nammers sels net. Se hearre te oanstellerich út myn mûle, fyn ik, krekt as wol ik mei sin 'uuu' sizze. Ik hâld it, as ik om wurden sykje, dus mar gewoan op 'uuu'. Dat moatte se mar ferstean kinne.

Luut Klaver

Fries in Finland: “Eh”

Dezer dagen is het vijf jaar geleden dat ik naar Finland ben verhuisd. Ongeveer een jaar daarvoor had ik, om mij voor te bereiden, een taalcursus Fins gekocht. Ik denk dat ik er al met al twee hoofdstukjes van heb doorgelezen. Ik kende dan ook zo goed als geen Fins toen ik hier kwam, behalve dan dat ik tot tien kon tellen. Ik herinner mij dat ik dat met enige trots aan vrienden in de kroeg vertelde, na afloop van een repetitie-avond van

het muziekkorps, en dat er toen niemand was die zei: “Echt waar? Laat dan maar eens horen”. Flauw hoor.

De eerste paar maanden had ik elke avond hoofdpijn. Dat kwam doordat ik uit alle macht probeerde wat van het Fins dat ik om mij heen hoorde, te verstaan. Maar dat was natuurlijk onbegonnen werk, met het kleine beetje kennis dat ik bezat. Je staat er versteld van, bij de reusachtige hoeveelheid aandacht die er ongetwijfeld op school aan wordt besteed, hoe zelden er in het dagelijks leven hardop van één tot tien wordt geteld. Maar allengs begon mij wel iets anders op te vallen. In die litanie van onverstaanbare klanken hoorde ik maar zelden ‘eh’. Gewoonlijk moet men wel eens even nadenken, nietwaar, als men aan het woord is, en om aan te geven dat met nog niet is uitgesproken, zegt men ‘eh’.

Finnen, bleek mij later, hebben naast ‘eh’ een grote voorraad van (bijna) betekenisloze woordjes om denkpauzes mee op te vullen. Het gebruikelijkste is ‘*tota*’. Dit woordje is vrij van iedere betekenis en gevoelswaarde. Oorspronkelijk is het een verbuiging van het aanwijzend voornaamwoord ‘dat’. Ook erg algemeen en inhoudsloos is ‘*niinku*’. In de oorspronkelijke vorm betekent het ‘zoals’. Halverwege een zin kan men ‘eh’ zeggen door het voorafgaande woord, meestal na een korte stilte, te herhalen.

Het woordje ‘*eli*’, ‘oftewel’, vaak met het achtervoegsel ‘-kkä’, kan goed gebruikt worden als ‘eh’, maar dan moet er wel een vergelijking, een voorbeeld of iets dergelijks volgen. Verder zijn er talloze mogelijkheden om “zo’n ...” te zeggen: ‘*sellainen*’, ‘*semmoinen*’, ‘*tällainen*’, ‘*tuommoinen*’, enzovoort. Vijf jaar geleden, toen ik dus nog geen Fins sprak, werkte ik voor een uitzendbureau voor keukenpersoneel. Iedere ochtend werd ik gebeld door een vrouw die mij vertelde naar het restaurant van welk bedrijf ik die dag moest om borden te wassen. Terwijl zij ondertussen zo te horen de informatie in haar computer opzocht, zei ze: “It’s such a place as ...” en dan kwam na een tijdje de naam van het bedrijf. Een prachtige ‘eh’!

Op de speelplaats waar ik met (dochter) Elina geregeld kom, hoorde ik laatst een moeder vertellen dat haar zoontje zijn eerste ‘*tota*’ had gezegd. Zover is Elina nog niet. Wel zegt ze, als ze in het Fries aan het ‘lezen’ is, af en toe ‘en-eehh’. Dat komt, denk ik, omdat ik dat vaak zeg als ik voor de vuist weg een Fins kinderboek aan het vertalen ben en de juiste woorden niet zo snel kan vinden. De hierboven beschreven manieren van ‘eh’-zeggen gebruik ik zelf overigens niet. Ze klinken te ‘aanstellerig’ uit mijn mond, vind ik, net alsof ik met opzet ‘eh’ wil zeggen. Ik houd het, als ik naar woorden moet zoeken, dus maar gewoon op ‘eh’. Dat moeten ze maar kunnen verstaan.

Luut Klaver^[1]

(Vertaald uit het Fries door Harmen Strikwerda, met adviezen van de schrijver zelf en van Rein Strikwerda [sr.]. De column in het Fries is verschenen in de Leeuwarder Courant van 25 juli van dit jaar. De schrijver woont sinds 5 jaar in Leeuwarder, en schrijft een regelmatig column in deze krant. Deze column wordt geplaatst met toestemming van de schrijver en van de Leeuwarder Courant.)

^[1] De Friestalige reactie van de schrijver over het plaatsen van de column in Aviisi was als volgt: “Ik vind het wel een leuk idee dat het stukje ook in het blad van de Vereniging Nederland–Finland komt. In de “Leeuwarder”, dat gevoel heb ik tenminste, kan ik wel van alles beweren over Finland, alleen zullen er niet veel lezers zijn die het kunnen controleren. Nu krijgen de echte kenners het onder ogen en dat is toch wat anders.”

Venäjän Karjalassa kinataan karjalan kielestä

Helsingin Sanomat torstaina 30.8.2001

Kansalaisjärjestöt haluavat karjalan viralliseksi kieleksi venäjän rinnalle

PETROSKOI. Karjalan kielen asemasta kiistellään Venäjän Karjalassa. Karjalan tasavallan päämies Sergei Katanandov lupasi noin viikko sitten kansalaisjärjestöjen edustajille, että kysymys otetaan taas paikallisen parlamentin käsittelyyn.

Karjalan kielen aseman virallistamisesta venäjän rinnalle äänestettiin paikallisessa parlamentissa jo 1998. Silloin ehdotus kaatui täpärästi äänin 10 puolesta ja 12 vastaan.

Karjalan Rahvahan Liitto ja toinen kansalaisjärjestö Karjalan kongressi kääntyivät jokin aika sitten kirjeitse myös Venäjän presidentin Vladimir Putinin puoleen, jotta karjala saataisiin tasavallan toiseksi viralliseksi kieleksi. Putin ei ottanut kantaa kysymykseen vieraillessaan Karjalassa hiljattain. Venäjän Karjalassa asuu noin 80.000 karjalaista, noin kymmenesosa tasavallan väestöstä. Äidinkielenään karjalaa heistä puhuu enää noin puolet.

Karjalan kieli on suomen lähin sukukieli eikä sillä ole virallista asemaa missään maassa. Kielikysymys herättää paljon vastakkaisia mielipiteitä.

”Karjalan kielen virallistaminen on etupäässä poliittinen ja taloudellinen kysymys. Karjalan Rahvahan Liitto ja Karjalan kongressi nostavat tällä lähinnä omaa nokkaansa, kun karjalaisalueilla kärsitään paljon köyhyydestä ja työttömyydestä”, uskoo liberaalipuolueen kansanedustaja Mihail Maksimov. Hän ihmettelee myös sitä, miten karjalan kielestä voitaisiin yhtäkkiä tehdä tasavallan virallinen kieli, kun yhtenäistä kirjakieltä ei edes ole olemassa. Karjala onkin elänyt pitkään suullisena perintönä, ja kirjallisia teoksia on ilmestynyt pääasiassa vianan ja aunuksen eli liivin murteella.

”Tarvittaisiin valtavasti kielenkääntäjiä, kun viralliset asiapaperit pitäisi kääntää kaikki karjalaksi. Ja entä erityisalojen, kuten vaikkapa matematiikan ja fysiikan oppikirjat? Perustyötä kirjakielen kehittämiseksi ei ole tehty eikä tasavallan budjetti kestä tätä”, sanoo Maksimov.

Parhaillaan Karjalan tasavallassa toimii kuitenkin vuonna 1998 perustettu erillinen komissio, jonka tehtävänä on luoda uutta sanastoa, etsiä esimerkiksi karjalankieliset vastineet sanoille ’globalisaatio’ ja ’verkkoliite’.

Kielen asiantuntijat sekä Venäjän Karjalassa että Suomen puolella uskovat, että karjalan kielellä on hyvät mahdollisuudet selviytyä. Kielen kehittämistä tuetaan Suomesta käsin avustamalla oppikirjojen teossa ja painatuksessa.

”Karjalan kielessä on jo vanhastaan runsas sanasto, jonka pohjalta on luontevaa jotta uusia sanoja”, sanoo karjalan sanakirjan toimitussihteeri Marja Torikka Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksesta. Venäjälläkin on julkaistu karjalan kielen sanakirjoja, kaikki 1990-luvulla.

Karjalaa voi opiskella tasavallan 40 koulussa, vuodesta 1990 lähtien myös Petroiskoin kahdessa yliopistossa.

Monet pitävät karjalan asemaa kuitenkin uhanalaisena.

Satu Konttinen, satu.konttinen@sanoma.fi

Debat in Russisch Karelië over de Karelische taal

Helsingin Sanomat donderdag 30 augustus 2001

Burgerorganisaties willen Karelisch als officiële taal naast het Russisch

PETROSKOI. Over de zaak van de Karelische taal wordt in Russisch Karelië geargumenteed. Het hoofd van de Karelische staat, Sergei Katanandov, belofde ongeveer een week geleden aan de burgerorganisaties dat de zaak snel weer aan de orde wordt gesteld in het lokale parlement.

Om de Karelische taal een officiële taal te maken naast het Russisch werd in het lokale parlement al gestemd in 1998. Het voostel werd toen krap verworpen met 10 stemmen voor en 12 tegen.

De Karelische Volkspartij en de andere burgerorganisatie, het Karelisch congres, richtten zich per brief ook enige tijd geleden tot president Vladimir Putin, waarbij het Karelisch als tweede officiële taal werd voorgesteld. Putin heeft de vraag niet aan de orde gesteld tijdens zijn recente bezoek aan Karelië. In Russisch Karelië wonen zo een 80.000 Kareliërs, ongeveer een tiende deel van de inwoners van deze staat. Ongeveer de helft van hen spreekt het Karelisch nog als moedertaal.

De Karelische taal is de taal die het meest verwant is aan het Fins, maar heeft in geen enkel land een officiële positie. Deze taalkwestie wekt veel tegenstrijdige meningen op.

“Het officieel maken van de Karelische taal is hoofdzakelijk een politieke en een economische zaak. De Karelische Volkspartij en het Karelisch congres brachten dit voor eigen gewin naar voren, toen het Karelische gebied veel te lijden had van armoede en werkloosheid”, gelooft de volksvertegenwoordiger voor de liberale partij, Mihail Maksimov. Hij vraagt zich ook af wat zo plotseling te doen met een officiële taal in de staat wanneer er geen homogene schrijftaal is. In Karelië is al heel lang de taal alleen doorgegeven als spreektaal en geschreven teksten zijn in hoofdzaak de ‘viena’ en ‘aunus’ (ook wel ‘livvi’ genoemd) dialecten. “Wij zouden heel veel vertalers nodig hebben wanneer alle officiële papieren in het Karelisch zouden moeten worden vertaald. En wat te doen met gespecialiseerde onderwerpen zoals het geval is bij leerboeken in de wis- en natuurkunde? Het budget van de staat is onvoldoende om al dit vertaalwerk te doen”, zegt Maksimov.

Op dit ogenblik ondersteunt de staat toch een in 1998 gevormde speciale commissie die probeert om nieuwe woorden te maken en bijvoorbeeld probeert te zoeken naar in het Karelisch omgezette woorden zoals ‘globalisering’ en ‘netwerking’. Taalspecialisten in zowel Russisch Karelië als in Finland geloven dat de Karelische taal goede mogelijkheden heeft om het hoofd boven water te houden. Om de taal verder te ontwikkelen biedt Finland een helpende hand bij het maken en drukken van een leerboek.

“Vanouds zijn er in de Karelische taal veel oude woorden die op een natuurlijke manier zijn omgezet in nieuwe woorden”, zegt de redactiesecretaresse van het Karelisch woordenboek op het Finse talenonderzoekscentrum, Marja Torikka. In Rusland is ook een Karelisch woordenboek verschenen in de 1990er jaren.

In Karelië is het mogelijk om op 40 scholen Karelisch te leren en vanaf 1990 is het ook mogelijk Karelisch te studeren aan de twee universiteiten van Petroskoi.

Velen vinden toch dat de plaats die het Karelisch inneemt in gevaar is.

Satu Konttinen

(Nederlandse vertaling: Arnold Pieterse)

Äärimmäisen raivoissaan ja hieman ylpeänä

Matti raivoaa. Muistelen lapsenhoito-oppaan ohjeita. Vaihtoehto A: aseta lapsi erilleen muista istumaan ja rauhoittumaan. Vaihtoehto B: pitele lasta tiukasti itseäsi vasten kunnes hän rauhoittuu. Eikö kehoteta asettamaan piana päälle painoksi, jotta lapsi pysyy istumassa ja rauhoittumassa? Onko ohjeiden laatija koettanut rauhoittaa raivoavaa rottweileria pitelemällä sitä tiukasti itseään vasten?

Matti aloitti viralliset raivariharjoitukset yksivuotispäivänsä aattona Mummin ja Ukin mökin räsymatolla. Hän heittäytyi huolellisesti mahalleen, ojensi oikean jalan ilmaan ja kurotti kantapäätä kohden takaraivoa. Noista uran alkuaajoista ovat menetöt sittemmin monipuolistuneet. Pikkuveli Mikko aloittelee ihan samoin harjoittein kuin Matti. Mikko suosii asentoa, jossa kyykistytään ikään kuin raivon luhistamana ja viedään otsaa kohden maata.

Puolitoistavuotiaana Matti raivosi usein pikkuveljen imetyksen aikaan. Hän noudatti lapsioppaan ohjevaihtoehtoa A ja sulki itsensä kaikuvasi paukahtaen keittiön lasioven taakse karjumaan. Mikko oli helpottunut saadessaan aikanaan siirtyä pulloruokaan: Matin esityksiä oli ollut hankala seurata nenä kiinni äidin rinnassa. Jos minulla oli kädet vapaana, avustin Mattia joskus aukaisemalla eteisen oven. Matti syöksi heittelemään kenkiä tai karjumaan tukahdutettua karjuntaa päällystakkien seassa.

Kun Matti oli potkinut eteisen peilin palasiksi, käytäntöä muutettiin. Sitkeämmän riidan synnyttyä juoksutin Matin yläkertaan omaan huoneeseensa. Koska Matti on sisukasta suomalaista tyyppiä, raivokohtaukset kestävät kauemmin kuin äidillä (ja Mikolla) on aikaa taltuttamiseen. Talosta täytyy etsiä paikka, jossa Matti saa vaarattomasti räjäyttää vihan pois. Matin asettaminen omaan huoneeseensa jäähyille toimi varsin hyvin. Siihen asti, kunnes hän huomasi, ettei hänen olekaan varsinaisesti pakko pysyä omassa huoneessaan.

Kun alakertaan alkoi lennellä pikkuautoja, puuvasaroita, shampoopulloja ja keinuhevusia, piti taas muuttaa taktiikkaa. Ensiksi yritettiin pehmeää vaihtoehtoa: kun heittänyt, niin pehmeitä tavaroita voi vähän heitellä. Seuraavan raivarin jälkeen portaat olivat täynnä tyyntyä, likaisia vaatteita, kylpypyyhkeitä. Tyyntyä heittelemällä äidistä ei kuitenkaan saatu ilmoille tyydyttäviä karjahduksia. Sitä paitsi raivarin

kuuluu olla anarkistinen ilmiö, ei äidin ohjeiden mukainen käyttäytymismuoto.

Jotta portaat pystyttiin nousemaan ilman kypärää, lakattiin Mattia viemästä yläkertaan kiukkuamaan. Eteisen peili on joka tapauksessa jo rikki, joten Matti saa jälleen rähjätä alakerrassa. Mikolle on mukavasti tarjolla mallikäyttäytyjä. Viimeksi Matin kiukutessa eteisessä Mikko viskoi kannustuksenomaisesti leluja olohuoneen puolella. Käännyin koppaamaan lenteleviä legoja ja ojentamaan Mikkoa. Sillä aikaa Matti ehti kangeta syliinsä eteisen nurkkaan jättämäni käsipainon ja lingota sen olohuoneen laminaattiin.

Lattiassa on kuoppa, sillä paino oli hyvin painava. En osannut heti päättää, ollako äärimmäisen raivoissani vai hieman ylpeä. Myönsin olevani molempia. (Paitsi Matille) Olen myös helpottunut niin kauan kuin palasiksi paiskautuu vain peili tai parketti.

Anu Brandon

In de ban van de opera's

Al jaren hadden we erover gepraat, maar het wilde maar niet lukken: een bezoek aan het Savonlinna Opera Festival. Toen we vorig jaar lazen, dat deze zomer Verdi de hoofdrol in Savonlinna zou spelen, was de beslissing al gauw gemaakt - het is nu of nooit. Niet dat we bijzondere Verdi-fans zijn of in het algemeen actieve operagangers. Het programma zag er alleen aantrekkelijk uit en tussen het "jagen op oude stations" zouden we ook wat van een andere soort cultuur kunnen gebruiken ... "Maar als we gaan, dan gaan we ook de hele week", meenden we allebei. Er was een periode, wanneer het mogelijk was om in één week zes verschillende voorstellingen te zien.

We kwamen op woensdag 25 juli aan. De hele stad was vol met leven – je kon de sfeer meteen voelen. Het was echt zomers, mensen zaten op terrasjes of wandelden langs het water. We hadden meteen op de eerste avond onze eerste opera, Aida. Om zeven uur konden we het kasteel Olavinlinna binnen gaan. We zijn een paar keer eerder in het kasteel geweest, maar toen was het kaal, koud, leeg. Nu was het zo anders: in de gangen waren tafels met programmaboekjes, drankjes, hapjes. En binnen stond een heel bouwwerk met rijen stoelen, een grote podium en het prachtige decor. We zaten in het midden en keken onze ogen uit. De wanden met deuren en trappen van het kasteel vormden een fantastisch natuurlijk decor. Alleen wat details in het decor creëerden de sfeer van de tempel bij Aida. De zaal was vol. En onze eerste opera in de "open lucht" begon. Aida gaat over de slavin Aida, die verliefd wordt op de vriend van haar bazin, prinses Amneris. De verliefdheid is wederzijds en wordt uiteindelijk hun dood.

Op donderdagavond was Macbeth aan de beurt. Het was een ingewikkeld verhaal over het verlangen naar macht - met een dodelijke afloop. Bij de hoofdrolspelers waren bekende Finse zangers (o.a. Jorma Hynninen en Jaakko Ryhänen) en in die zin was het anders om deze opera te volgen.

Rigoletto, dat we op vrijdagavond volgden, was ook weer zo een treurig verhaal van een vader, die in het einde zijn eigen dochter dood aantreft in een zak in plaats van zijn baas, die hij wilde laten vermoorden.

Zaterdag was een "vrije dag" voor ons, omdat toen Macbeth weer werd gespeeld. 's Avonds waren we benieuwd of je de stemmen van de Macbeth-cast ook buiten het kasteel kon horen. Dus liepen we over de spoorwegbrug richting het kasteel en gingen we tegenover het kasteel aan het water zitten. Niets te horen! Toen het koor aan de beurt was, was er wel iets te horen, maar niet zo sterk als we hadden verwacht. We zagen een groepje mensen aan de andere kant van het water op een rots zitten. Volgens ons was dat een betere plek, omdat de muren van het kasteel aan die kant lager waren. "Dat gaan we morgenavond testen."

Op zondagmiddag was er het Requiem van Verdi in het kasteel. Het waren tropische temperaturen onder het blauwe zeil, onder de brandende zon! Er viel zelfs iemand flauw in het publiek tijdens het concert. Het Requiem is een mis, die Verdi aan de schrijver Alessandro Manzoni opgedragen heeft - een zwaar stuk met iets 'opera achtigs'. Later in de middag zaten we in de zon op de rotsen en inderdaad daar konden we wel stiekem meeluisteren. Er waren repetities van het programma van de volgende dag.

Met het Requiem eindigde de Verdi-cyclus en ook het werk van het Savonlinna operakoor en -orkest. Op maandag werd het anders: een Russisch orkest met een Amerikaans koor en solisten. Don Giovanni van Mozart was hier en daar zelfs licht en grappig, vergeleken

met de werken van Verdi. Don Giovanni is een verhaal over een jonge man, die bijna dagelijks van vrouw wisselt, iemand vermoordt en tot slot in de hel eindigt.

De week ging sneller dan we ons hadden kunnen voorstellen. Op dinsdagavond 31 juli was voor ons de laatste opera: Salome van Richard Strauss. Dat was indrukwekkend, maar lang (anderhalf uur zonder pauze). De hoofdrol was zeker heel zwaar om te spelen, omdat Salome naast het zingen ook moest kunnen acteren en dansen. Het was een gruwelijk verhaal over een meisje Salome, die een ziekelijk obsessie heeft voor een gevangen profeet, Jokanan (Johannes de Doper). Zij besluit Jokanan te kussen, levend of dood, en na een lange dans eist zij het hoofd van Jokanan op een zilveren plateau als beloning. Met het kussen van het bloederige hoofd van Jokanan verzegelt Salome haar eigen dood.

Al met al hadden deze opera's geen "happy end". Aida kwam het dicht bij zo een 'end', omdat Aida er zelf voor koos om samen met haar geliefde te sterven. Maar ondanks de sombere slotscène's hadden we nog wel een week willen blijven. Misschien speelde het weer ook mee. Iedereen had ons gewaarschuwd om 's avonds warme kleren mee te nemen naar het kasteel. Het was allemaal niet nodig. Alleen een fles koud water was nodig voor de dorst. De twee laatste avonden waren onweersachtig en tijdens de buien stroomde het water langs de binnenmuren van het kasteel en werd het wat kouder toen de wind langs de smalle gangen raasde. De enige, die het misschien echt koud had, was één bewaker in Salome, die bijna tijdens de hele voorstelling met een ontbloot bovenlijf in één en dezelfde houding moest zitten wachten tot hij Jokanan kon doden ...

Het was een interessante, leuke week in Savonlinna, met heel veel mooie herinneringen. En we weten het nu al: het blijft niet bij deze ene keer.

Auli en Fred Snickers

Oopperoiden lumossa

Olimme puhuneet jo useana vuonna vierailusta Savonlinnan oopperajuhlille, muttei siitä vaan tahtonut tulla mitään. Kunnes viime vuonna luimme, että tänä kesänä Savonlinnassa olisi pääasiassa Verdin oopperoita. Päätös oli tehty nopeasti - nyt tai ei koskaan. Ei siksi, että olimme mitenkään erityisiä Verdin ystäviä tai yleensäkkään aktiivisia oopperassa kävijöitä. Ohjelma vain näytti mielenkiintoiselta ja "vanhojen asemien metsästyksen välissä" voisimme tutustua myös toisenlaiseen kulttuuriin ... "Mutta jos menemme, menemme koko viikoksi", päätimme yhteistuumin. Ohjelmassa olikin jakso, jolloin oli mahdollista nähdä yhden viikon aikana kuusi eri esitystä.

Tulimme Savonlinnaan keskiviikkona 25.7. Koko kaupunki kuhisi elämää ja aistimme heti tunnelman. Oli hyvin kesäistä, ihmiset istuivat terasseilla tai kävelivät rannalla. Meillä oli heti saavuttuamme ensimmäinen ooppera, Aida. Pääsimme seitsemältä sisään Olavinlinna. Olimme käyneet linnassa aikaisemminkin pari kertaa, mutta silloin siellä oli paljasta, kylmää, tyhjää. Nyt kaikki näytti niin toisenlaiselta: käytävillä oli pöytiä täynnä ohjelmavihkosia, juomia, pientä syötävää. Ja sisään oli rakennettu tuolirivejä, suuri näyttämö ja upeat lavasteet. Istuimme salin keskellä ja katselimme ihmeissämme ympärille. Linnan seinät ovineen ja portaineen muodostivat upeat luonnolliset lavasteet. Vain muutama yksittäinen lisätty lavaste loi Aidan temppelin tunnelman. Sali oli loppuunmyyty. Ja ensimmäinen "ulkoilmaoopperamme" alkoi. Aida kertoo orjatar Aidasta, joka rakastuu emäntänsä, prinsessa Amnerisin, ystävään. Rakkaus on molemminpuolista ja koituu lopulta heidän kuolemakseen.

Torstai-iltana oli Macbethin vuoro. Macbeth on monimutkainen tarina vallanhimosta - kohtalokkaine loppuineen. Pääosissa oli tunnettuja suomalaislaulajia (mm. Jorma Hynninen ja Jaakko Ryhänen) ja siinä mielessä tätä oopperaa oli toisenlaista seurata.

Rigoletto, jonka näimme perjantai-iltana, oli jälleen surullinen tarina isästä, joka oopperan lopussa löytää oman tyttärensä kuolleenä säkistä - eikä isäntäänsä, jonka hän oli määrännyt tapettavaksi.

Lauantaina meillä oli "vapaapäivä", sillä tuolloin esitettiin taas Macbeth. Illalla olimme uteliaita kuulemaan, kantautuisivatko Macbethin laulajien äänet myös linnan ulkopuolelle. Niinpä kävelimme rautatiesilta hotelliltamme linnaan päin ja istuuduimme linnan vastapäiselle rannalle kuuntelemaan. Ei kuulunut yhtään mitään! Kun kuoro lauloi, kuului jotain, muttei niin voimakkaasti kuin olimme odottaneet. Näimme vastapäisellä rannalla ihmisiä kalliolla. Meistä se tuntui paremmalta paikalta kuunnella, sillä linnan muurit ovat tuolla puolella matalammat. "Kokeilemme sitä huomenna."

Sunnuntai-iltapäivällä linnassa esitettiin Verdin Requiem. Sini-sen katoksen alla, hehkuva auringonpaisteessa lämpötila kohosi trooppiseksi - yleisön joukossa joku pyörtyi konsertin aikana. Requiem on messu, jonka Verdi omisti kirjailija Alessandro Manzoni - raskas kappale, jossa on jotain oopperamaista. Myöhemmin iltapäivällä istuimme kalliolla auringossa kuuntelemassa salaa seuraavan päivän harjoituksia. Esiintyjien äänet kuuluivat melko hyvin kalliolle, kuten olimme arvelleetkin.

Olavinlinna

Verdi-sarja päättyi Requiemiin ja samalla päättyi myös Savonlinnan oopperakuoron ja -orkesterin työ. Maanantaina orkesteri vaihtui: vuorossa oli venäläinen orkesteri ja amerikkalainen kuoro ja solistit. Mozartin Don Giovanni oli paikoitellen jopa kevyt ja hauska verrattuna Verdin töihin. Don Giovanni on kertomus nuoresta miehestä, joka vaihtaa naista lähes päivittäin, tappaa jonkun ja päättyi helvettiin.

Viikko meni nopeammin kuin olimme osanneet kuvitella. Tiistaina 31.7. näimme viimeisen oopperamme: Richard Straussin Salomen. Se oli vaikuttava, mutta pitkä (puolitoista tuntia ilman taukoa). Pääosa oli varmaan vaikea esittää, koska Salome oli laulamisen lisäksi pystyttävä näyttelämään ja tanssimaan. Salome on hirvittävä tarina tytöstä, joka on sairaalloisesti ihastunut vangittuna olevaan Jokanaanin (Johannes Kastaja). Hän päättää suudella Jokanaania, elävänä tai kuolleenä, ja pitkän tanssin jälkeen hän vaatii palkkiokseen Jokanaanin päätä hopeavadilla. Suutelemalla Jokanaanin veristä päätä Salome sinetöi oman kuolemansa.

Kaiken kaikkiaan näissä oopperoissa ei ollut onnellista loppua. Aidan loppu oli tavallaan "onnellisin", koska Aida itse halusi kuolla yhdessä rakastettunsa kanssa. Mutta synkistä loppunäytöksistä huolimatta olisimme voineet kuunnella oopperoita vielä toisenkin viikon. Ehkä myös säällä oli osansa. Kaikki tuttavamme olivat kehottaneet meitä otamaan linnaan mukaan lämpimiä vaatteita. Ne eivät olleet tarpeen. Tarvitsimme vain pullon kylmää vettä janoon. Kahtena viimeisenä iltana ilmassa oli ukkosta ja kuurojen aikana vesi virtasi pitkin linnan seiniä ja oli kylmempää, kun tuuli puhalsi linnan kapeilla käytävillä. Ainoa, jolla ehkä oli todella kylmä, oli yksi Salomen vartijoista, joka joutui koko oopperan ajan istumaan samassa asennossa ylävartalo paljaana odottaen Jokanaanin teloitusta ...

Vietimme Savonlinnassa mielenkiintoisen ja hauskan viikon, josta jäi paljon kauniita muistoja. Ja tiedämme jo nyt: tämä ei jäänyt viimeiseksi kerraksi.

Auli ja Fred Snickers

Eind vorig jaar meldde ik mij aan als lid van de NED-FIN mailinglijst, zonder erbij na te denken dat deze discussiegroep meer Nederland-Finland dan Finland-Nederland gericht is. In augustus van dit jaar, bij een bezoek aan mijn ouders in Broek op Langedijk, kwam ik er eindelijk toe een berichtje te sturen waarin ik vroeg mij van de lijst te halen. Maar niet zomaar. Ik vertelde waarom ik van de lijst af wilde, maar vroeg aan Arnold of er misschien bij Aviisi interesse bestond voor een berichtje van mij uit Finland, vooral over mijn huidige werk. De interesse was er en of ik ook iets over mijzelf wilde vertellen ... Nederland-Finland-Nederland ... een bekend verhaal!?

In juli van dit jaar kwam er een verzoek van Suomi-Seura of iemand van CIMO (waarover later meer) iets wilde komen vertellen op een seminar in Kiljava aan “buiten-Finnen” (letterlijke vertaling: ‘*ulkosuomalaiset*’) over de mogelijkheden om de Finse taal en cultuur te leren kennen. Ik werd hier als ‘levend voorbeeld’ voor gevraagd. En wat is leuker dan over je eigen ervaringen te vertellen aan mensen die net als jij half Fins en half iets anders zijn.

In 1994 kwam ik naar Finland met een beurs verstrekt door CIMO. Ik zou een jaar komen studeren aan de Universiteit van Helsinki. Ik wilde onderzoek doen over de fascinerende architectuur in Finland en daarnaast mijn “moeder’s taal” leren. Ik was het jaar daarvoor begonnen met het zoeken naar een mogelijkheid om naar Finland te komen en tegelijkertijd begonnen Fins te studeren aan de Universiteit van Amsterdam, waar Finse taal als bijvak wordt gedoceerd. Na lang gezocht, Finland was nog geen lid van de EU en een Erasmus beurs was dus niet mogelijk, vond ik de beurs waarvoor ik in aanmerking kon komen: een beurs voor een jaar gebaseerd op een cultureel verdrag tussen Finland en Nederland!

Na lang wachten kwam in juni 1994 eindelijk het antwoord dat ik de beurs had gekregen en kon ik mijn koffers gaan pakken. Ik woonde dat eerste jaar in een ‘*asuntola*’ dat beheerd wordt door CIMO. Zeven jaar later zit ik nog steeds in het zelfde gebouw en werk ik voor de zelfde organisatie die het onder andere voor mij mogelijk maakte om naar Finland te komen.

Wat is CIMO? CIMO staat voor Center voor Internationale Mobiliteit (*Kansainvälisten henkilövaihdon keskus*). Ik werk in de ‘Jeugd’ eenheid (*Nuoriso yksikkö*) als programma coördinator (*suunnittelija*) verantwoordelijk voor actie 3 van het EU programma Jeugd. Het EU Jeugd programma bestaat uit 5 onderdelen (acties) en biedt mogelijkheden voor jongeren tussen de 15 en 25 jaar, en voor mensen die met en voor jongeren werken, om “iets internationaals” te doen. Van groepsuitwisselingen, vrijwilligerswerk tot jeugdinitiatieven in eigen land. Een prachtige mogelijkheid voor bijvoorbeeld jongeren, die zoals ik een Finse ouder en een Nederlandse ouder hebben.

Ik zou voor een jaar naar Finland gaan. Na dat eerste jaar zag ik eigenlijk geen reden om direct terug te gaan naar Nederland. Ik bleef. Het eerste half jaar was erg zwaar. Vooral de bureaucratische rompslomp voor het verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning, waar ik recht op had vanwege mijn Finse moeder, maar wat moeilijker bleek te zijn dan ik had verwacht. Na 10 maanden (!) werd de vergunning eindelijk verschaft. Ik denk dat in 1995, een van de ergste recessie jaren en het lid worden van de EU, er de nodige problemen waren voor buitenlanders in Finland. Het verschil, nu zeven jaar later, is groot. Een klein voorbeeld is de keur aan producten, waaronder Goudse kaas, die in

de winkels te verkrijgen is. Ik denk dat iedereen die hier al jaren komt, het zelfde zal hebben gemerkt. Helsinki is heel erg veranderd.

Na dat eerste anderhalve jaar, kreeg ik in 1996 een baan bij Lilla Teatern, het enige tweetalige theater in Finland. Daar leerde ik uiteindelijk echt Fins met de nodige moeilijkheden, maar ook grappige situaties als "hei, kan je alsjeblieft die naald voor mij in de muur hakken?" (i.p.v. spijker).

En hoe denk ik nu over Finland en Nederland? Na zeven jaar heb ik (denk ik) een balans bereikt. Ik ben echt half Fins en half Nederlands! Ik ben ontzettend blij en ook trots dat ik voor de Finse staat werk in Europees verband. Ik heb in mijn werk de kans om gebruik te maken van mijn achtergrond en ervaring. Natuurlijk is het soms moeilijk en dat zal iedereen die in een ander land woont kennen. Je hoort er nooit helemaal bij, maar er zitten ook hele goede kanten aan. Mijn kijk op Finland en ook op Nederland is veranderd, maar dat is logisch. Het leukste is dat ook mijn ouders, en vooral mijn moeder, mee veranderen. Zij leert mij soms een nieuwe Nederlandse term of uitdrukking en ik haar een nieuw Fins woord. Zo zie je maar. Mobiliteit!

"*Syysterveisiä Helsingistä ja tervetuloa CIMOon*" als je geïnteresseerd bent. En met mij kun je ook altijd contact op nemen.

Nina Hollenberg (Suunnittelija, EURODESK / Nuorisoyksikkö)

Kansainvälisen henkilövaihdon keskus CIMO

PL 343 (Hakaniemenkatu 2, 2. krs)

00531 Helsinki, FINLAND

☎ +358-9-77.47.76.64

📠 +358-9-77.47.70.64

✉ Nina.hollenberg@cimo.fi

Websites met interessante zaken:

🌐 <http://www.cimo.fi/>

🌐 <http://finland.cimo.fi/>

🌐 <http://www.agentschapjeugd.nl/>

🌐 <http://www.nuffic.nl/>

🌐 <http://europa.eu.int/comm/education/youth.html>

Vappu feest op zaterdag 28 april 2001

Het was (vinden wij) goed georganiseerd. Eens een Vappu buiten de Randstad. Aan het water van het beroemde Sneekermeer (over met het pontje), met de traditionele Sima, met een barbecue (binnen), met *echte* Finse muziek (uit de ongelooflijk grote CD collectie van Satu en Hugo), met de net zo traditionele loterij en de grote prijs van NORVISTA, en de prachtige andere prijzen. En zelfs het weer was 's avonds zo goed dat er een schitterende zonsondergang te bewonderen was.

Alles zat dus mee. Behalve het aantal deelnemers. Naar aanleiding van de enquête hadden wij gemeend eens een activiteit in *de Provincie* te moeten organiseren. Wij hebben daar per slot leden, en een aantal hadden er om gevraagd. Wij hadden gerekend op zeker 40-45 deelnemers. Dat hebben we moeten bijstellen naar 35. Het werden er uiteindelijk 25. En die 25 waren de 'Die-hards' uit ...? Jawel, uit de Randstad. Helaas maar waar, niemand uit Friesland, niemand uit Groningen of Drenthe of directe omgeving.

Dit neemt niet weg dat wij een bijzonder gezellige avond hebben gehad. Overdag hebben een aantal deelnemers musea bezocht in Friesland. Vooral het Jopie Huisman museum mocht zich in belangstelling verheugen, maar Friesland is nu eenmaal een prachtige en veelzijdige provincie, dus ook andere plekjes waren (en zijn) het waard bezocht te worden.

NORVISTA had een fantastische hoofdprijs ter beschikking gesteld voor de loterij: een vliegreis naar Helsinki voor twee personen met 8 dagen autohuur. Ook INFO SKANDIC in Groningen had een hoofdprijs toegezegd: een retour Stockholm - Turku met Viking Line, maar deze prijs hebben we in goed overleg met INFO SKANDIC doorgeschoven naar Juhannus. Naast de hoofdprijs van NORVISTA waren er nog prachtige prijzen van de Ambassade: allerlei boeken over Finland, en CD's.

Het moet gezegd (nogmaals en nogmaals): het was erg gezellig, maar we waren met te weinig. Volgend jaar dan maar weer?

Harmen Strikwerda

Vappujuhla lauantaina 28. huhtikuuta 2001

Se oli (ainakin meidän mielestä) hyvin järjestetty. Kerrankin vappujuhlat olivat Randstadin ulkopuolella! Kuuluisan Sneekmeer-järven rannalla (lossimatkan takana), perinteisine simoineen, grilliherkkuineen (sisätiloissa), *aidon* suomalaismusiikin tahdittamana (kootuna Satun ja Hugon uskomattomasta CD-kokoelmasta) ja ah, niin traditionaalisine arpajaisineen NORVISTAN suuren pääpalkinnon sekä muiden hienojen palkintojen kera. Myös sää suosi meitä tarjoamalla mahtavan auringonlaskun ihailtavaksi.

Kaikki oli hyvin. Paitsi osanottajamäärä. Mielipidetiedustelussamme pyydeltiin juhlien järjestämistä välillä *provinseissakin*. Asumathan monet jäsenistämme siellä ja pyyntöjä oli useampiakin. Odotimme varmasti ainakin 40-45 osanottajaa. Laskimme tavoitteen myöhemmin 35:en. Todellisuudessa luku oli 25. Ja nämä 25 olivat vakiojoukkoa, arvatkaa mistä ... niinpä niin, Randstadista. Valitettavaa, mutta totta: ei ketään Frieslannista, Groningenista, Drenthestä tai lähiympäristöstä.

Tämä ei kuitenkaan estänyt meitä viettämästä erityisen mukavaa iltaa. Päivänmittaan olivat monet tutustuneet Frieslannin museoihin. Varsinkin Jopie Huismanin museo herätti ihastusta, Friesland nyt vaan sattuu olemaan hieno ja monipuolinen maakunta; siispä myös muut kohteet olivat (ja ovat) tutustumisen arvoisia.

NORVISTA oli lahjoittanut hienon pääpalkinnon arpajaisiin: kahden hengen edestakaisen lennon Helsinkiin ja vuokra-auton 8 päiväksi. INFO SKANDIC Groningenista antoi toisen pääpalkinnoista: edestakaisen matkan Tukholma-Turku reitille Viking-Linen lautalla, mutta lahjoittajan luvalla siirsimme sen arpomisen juhannusjuhliin. NORVISTAN pääpalkinnon lisäksi arvottavina oli vielä Suurlähetystön hienoja palkintoja: Suomi-aiheisia kirjoja ja CD-levyjä.

Sanottakoon (kerta toisensa jälkeen): oli todella mukavaa, mutta juhlijoita oli liian vähän. Ensi vuonnako jälleen?

Harmen Strikwerda

(Käännös: Minna Rätty)

Nieuw decor voor NOS-Journaal

Nieuws gaat altijd voor. Een nieuw decor voor het NOS-Journaal, hoe mooi het ook is, moet wijken tot er weer enigzins rust in de tent is. Aanvankelijk zou de nieuwe presentatieset, ontworpen door Anne-Mari Ahola, gisteren al te zien zijn. De kijker moet daar nu nog tot maandag op wachten. "We zijn continu aan het uitzenden, dat heeft prioriteit", zegt Barbara Walet, chef-regie NOS-Journaal.

In Ahola's ontwerp voert lavendelblauw de boventoon. "Met deze kleur kun je heel veel lichttrucs uithalen. Je kunt het een lichtblauwe, maar ook een paarse gloed geven. Bovendien is de kleur herkenbaar voor de kijker."

De leaders (korte inleidingen op de nieuwsonderwerpen) van het journaal werden begin dit jaar al vernieuwd en zijn ook blauw. Ahola paste haar ontwerp hierop aan. De wereldbol op de achtergrond die voorheen blauw was, wordt oranje.

Het NOS-Journaal wordt opgenomen in een studio met een zogenaamd draaidecor. Zo kunnen drie programma's (jeugdjournaal, acht uur journaal en nova) in één studio worden opgenomen. Het journaal en het jeugdjournaal deelden het decor tot een week geleden; beide programma's hadden een eigen kant. Nu zijn er twee sets.

Ahola bedacht ook het decor van het jeugdjournaal, dat vorige week in gebruik werd genomen. Met een stralend gezicht loopt ze er langs: "Dit mocht natuurlijk een stuk speelser worden dan het decor van het Acht Uur Journaal, vandaar het paars en de kleurige planeet, met draaiende ringen eromheen. De presentatoren moesten eerst op een kruik blijven zitten, omdat er zo weinig ruimte was. Nu kunnen ze lopen en gasten in de studio uitnodigen en zelfs samen op de nieuwe bank gaan zitten."

Tafelblad: Het ontwerpen van een geschikte tafel vond Ahola het moeilijkst. "Het scherm in het tafelblad moet goed te zien zijn voor de presentator, er moeten gasten aan tafel kunnen zitten, de presentator moet zich naar het scherm kunnen draaien. Maar tegelijkertijd mag zo'n tafel niet te massief overkomen. Vandaar dat ik het deel waar de gasten zitten van transparant materiaal heb gemaakt. Het is zo'n raar gezicht als er geen gasten zijn en Philip Freriks in zijn eentje aan een enorme tafel zit."

Snoeren: Natuurlijk moest de ontwerpster ook rekening houden met de techniek. "Het is lelijk als je allemaal snoeren om de tafel heen ziet lopen, maar er moeten wel microfoons worden aangesloten."

Het Acht Uur Journaal wordt al sinds de verbouwing van de grote studio uitgezonden vanuit een kleine studio, die ook is ontworpen door Ahola en pas is verbouwd. Walet: "Ik vind het heel knap dat Anne-Mari zo veel heeft kunnen doen met deze kleine ruimte."

Ahola komt uit Finland. Tien jaar geleden begon zij met de studie Theatervorming aan de Kunstacademie in Maastricht. Al snel na haar afstuderen, kon ze aan de slag bij het Nederlands Omroepproductie Bedrijf (NOB). Kreeg zij in het begin nog kleinere klussen, inmiddels staan bijna alle decors van de NOS op haar naam.

(Overgenomen uit de Amersfoortse Courant van 13 september 2001)

Uutiset ovat aina etusijalla. NOS-uutisten uusien lavasteiden, kuinka hienot ne ovatkaan, täytyy odottaa vuoroaan kunnes uutisrintama on taas hieman rauhoittunut. Anne-Mari Aholan suunnittelemien lavasteiden piti olla alun perin jo eilen nähtävinä. Katsojien pitää odottaa nyt maanantaihin. "Meillä on nyt jatkuvasti uutislähetyskiä, ne ovat etusijalla", sanoo NOS-uutisten pääohjaaja Barbara Walet.

Aholan luonnoksen päävärinä on laventelinsininen. "Se on väri, jolla voi hyvin keinotella. Sille voi antaa vaaleansinisen tai violetin sävöksen. Lisäksi se on katsojalle tuttu väri."

Graafiset tunnukset uudistettiin jo tämän vuoden alussa ja ne ovat myös siniset. Ahola mukautti luonnoksensa tähän. Taustalla oleva maapallo oli ennen sininen, nyt siitä tulee oranssi.

NOS-uutiset nauhoitetaan studiossa, jossa on koretettu, pyörivä lattia. Näin yhdessä studiossa on tilaa kolmille eri lavasteille ja siellä on mahdollista tehdä kolmea ohjelmaa: Jeugdjournaal, kahdeksan uutiset ja Nova. Viime viikkoon asti kahdeksan uutiset ja Jeugdjournaal jakoivat tilan ja taustan, molemmilla ohjelmilla oli oma puolensa. Nyt on kahdet eri lavasteet.

Ahola suunnitteli myös Jeugdjournaalin lavastuksen, joka otettiin viime viikolla käyttöön. Hymy huulilla hän kävelee sen ohitse: "Tämä sai tietenkin olla huomattavasti leikkisämpi kuin kahdeksan uutisten lavastus. Siksi tämä on väriltään violetti ja täällä on värikäs planeetta, jota ympäröivät pyörivät renkaat. Juontajien piti ennen istua paikallaan jakkaralla, koska tilaa oli vähän. Nyt he voivat liikkua, kutsua vieraita studioon ja jopa istua yhdessä uudella sohvalla."

Pöytä: Sopivan pöydän suunnittelu oli Aholan mielestä vaikeinta. Uutistenlukijan täytyy nähdä pöydässä oleva kuvaruutu, pöydän ääressä on oltava tilaa vieraille ja uutistenlukijan on pystyttävä kääntymään kuvaruutuun päin. Pöytä ei saa kuitenkaan olla liian massiivinen. Siksi olen tehnyt sen osan pöydästä, jossa vieraat istuvat, läpinäkyvästä materiaalista. Olisi kummallisen näköistä, jos studiossa ei olisi vieraita ja Philip Freriks istuisi yksin valtavan pöydän ääressä.

Johdot: Suunnittelijan täytyi ottaa huomioon myös tekniikka. "Pöydillä kulkevat johdot olisivat rumannäköisiä, mutta mikrofonit on kuitenkin pystyttävä kytkemään".

Kahdeksan uutiset lähetetään suuren studion korjauksesta alkaen pienestä studiosta, joka on myös Aholan suunnittelema. Walet: "Minusta on hyvin hienoa, että Anne-Mari on pystynyt loihtimaan niin paljon tästä pienestä tilasta."

Ahola on kotoisin Suomesta. Kymmenen vuotta sitten hän aloitti teatterikoulutuksen Taidekorkeakoulussa Maastrichtissa. Jo pian valmistumisensa jälkeen hän aloitti työskentelyn NOB:ssa (Nederlands Omroep produktie Bedrijf). Aluksi hän sai pienempiä työtehtäviä, mutta nyt ovat lähes kaikki NOS:n (Nederlandse Omroep Stichting) lavasteet ovat hänen suunnittelemaansa.

*(Lähde: Amersfoortse Courant, 13. syyskuuta 2001.
Käännös: Kati van Haarlem)*

Terugblik op VNF activiteiten van het afgelopen jaar

Wanneer wij terugkijken op de door de Vereniging georganiseerde activiteiten gedurende het afgelopen jaar kunnen wij als bestuur tevreden en soms wat minder tevreden zijn. Het onafhankelijkheidsfeest op zaterdag 9 december van het vorig jaar is een hele grote manifestatie geweest met het optreden van 'Kirka' en de 'Finnair pilots big band' in het Okura Hotel in Amsterdam. Het feest mag een succes worden genoemd, hoewel er hier en daar ook wat minder positieve commentaren waren. Het was de laatste jaren een traditie geworden om dit feest samen met de Finnish Dutch Trade Guild (FDTG) te vieren, waarbij één van beiden beurtelings de organisatie op zich nam, en vorig jaar was het de beurt aan de FDTG. Het was voor het bestuur een teleurstelling dat uiteindelijk maar iets meer dan 50 van de beschikbare 230 plaatsen voor de Vereniging bestemd waren. (Zie ook "Van het bestuur" in deze [Aviisi](#)). De samenwerking is op verzoek van de FDTG voorlopig gestopt en dit jaar zullen wij het onafhankelijkheidsfeest dus alleen organiseren, waarover u elders in dit nummer van [Aviisi](#) meer kunt lezen. Wij hebben voor een hele leuke ambiance gekozen op een grote rondvaartboot in Amsterdam en hopen toch, misschien juist nu, op een grote opkomst.

De Nieuwjaarsreceptie, samen met de Finse Zeemanskerk en de Finse Ambassade in de Zeemanskerk, wordt altijd heel gezellig gevonden. Dit was ook dit jaar het geval, maar de opkomst was erg laag wat vermoedelijk met het slechte weer te maken had.

De Azalea tocht, die in Boskoop werd georganiseerd, als eerste activiteit in een serie "Leer Nederland beter kennen", werd door de deelnemers heel leuk gevonden, maar helaas waren er maar 13 deelnemers.

Harmen Strikwerda heeft in een apart stukje in deze [Aviisi](#) al iets verteld over Vappu waarbij de lage opkomst (25 deelnemers) voor ons extra teleurstellend was omdat wij nu eens een poging hadden gedaan dit evenement, ook omdat hier in de enquête door verschillende leden om was gevraagd, buiten de Randstad te organiseren. Hoewel het met de kleine groep Randstedelingen (niemand uit de provincie was komen opdagen, bovendien waren we merendeels met bestuursleden, oud-bestuursleden en anderen die direct betrokken zijn of kort geleden waren bij activiteiten van de Vereniging) toch erg gezellig was en wij bovendien daardoor een betere kans maakten om een prijs te winnen, is de conclusie toch dat wij weer naar de Randstad moeten terugkeren. Op de foto de winnaar van de door NORVISTA beschikbaar gestelde fantastische hoofdprijs (een retour voor twee personen met Finnair naar Helsinki plus het gebruik van een huurauto voor een week), onze eigen secretaresse Mervi, geflankeerd door onze penningmeester en onze vroegere vice-voorzitter.

Juhannus, dat opnieuw in de Zeemanskerk werd gehouden, vanzelfsprekend in samenwerking met de Zeemanskerk, vonden wij een groot succes. In [Aviisi](#) 2001–4 staan een paar foto's afgebeeld. Het was een prachtige, zwoele avond, zodat wij buiten in de tuin konden zitten en dansen op de muziek van het Herman Smous trio. Bovendien, wat de laatste jaren steeds het geval was wanneer dit feest in de Zeemanskerk werd gehouden, was er een grote opkomst. Vanwege het lage aantal deelnemers op het Vappu feest hadden wij nog één hoofdprijs achter gehouden die nu op het Juhannus feest werd verloot: een retour Stockholm–Turku met de Viking Line, die ons was aangeboden door INFO SKANDIC in Groningen.

Wij zijn NORVISTA, INFO SKANDIC en de Finse Ambassade bijzonder erkentelijk voor de aangeboden prijzen.

Door allerlei omstandigheden organiseren wij dit jaar geen herfstwandeling. Maar misschien kunnen wij dit in de nabije toekomst compenseren met een andere wandelactiviteit.

Het Bestuur

Katsaus Alankomaat-Suomi Yhdistyksen tämän vuoden tapahtumiin

Silmäillessämme Yhdistyksen järjestämiä kuluneen vuoden tapahtumia, voimme johtokuntana olla enemmän tai vähemmän tyytyväisiä. Viime vuoden itsenäisyyspäivän juhla 9. joulukuuta oli suuri tapahtuma esiintyjinä 'Kirka' ja 'Finnair Pilots Big Band' Okura-hotellissa Amsterdamissa. Juhlaa voi sanoa onnistuneeksi, vaikka kriittisiäkin kommentteja tuli. Viime vuosina oli tapana juhlia tapahtumaa yhdessä Finnish Dutch Trade Guildin (FDTG) kanssa, minkä järjestelyistä kukin vuoronperään vastasi. Viime vuonna vuorossa oli FDTG. Johtokunta sai kuulla pettymyksekseen, että sillä oli vain 50 juhlan 230 paikasta Yhdistyksen käyttöön. (Asiasta myös "Johtokunnalta"-palstalla). Yhteistyö on toistaiseksi lopetettu FDTG:n toivomuksesta joten tänä vuonna järjestämme itsenäisyyspäivän juhlimisen itse, mistä myös enemmän tässä **Aviisin** numerossa. Olemme valinneet todella hauskan paikan, nimittäin tilavan risteilylaivan Amsterdamissa ja toivomme nyt suurta osanottajamäärää.

Uudenvuodenvastaanottajaiset yhdessä Suomen Merimieskirkon kanssa on suosittu tapahtuma. Näin oli tänäkin vuonna vaikkakin ehkä huonon sään takia osanottajien lukumäärä oli vähäinen.

Azalea-retki, joka järjestettiin Boskoopissa, oli ensimmäinen sarjassa "Tutustumisretki Hollantiin" josta osanottajat olivat kovasti innoissaan. Valitettavasti osanottajia oli täälläkin vähän (vain 13).

Harmen Strikwerda kertoo **Aviisin** tässä numerossa vappujuhlasta minkä vähäinen suosio (25 osanottajaa) oli erityisen harmillista koska mielipidetiedustelun innoittamana

halusimme kerrankin järjestää juhlan Randstadin ulkopuolella. Vaikka pienellä ryhmällä (ei ketään maakunnista, suurin osa kuului tai on kuullut Yhdistyksen johtokuntaan tai on muuten ollut aktiivisesti mukana tapahtumissa) juhlasta muodostui todella hauska ja mahdollisuus arvontavoittoihin sen myötä suureni, meidän on myönnettävä se tosiasia, että meidän on palattava Randstadiin. Kuvassa näkyy NORVISTAN lahjoittaman hienon pääpalkinnon voittaja (kahden hengen edestakainen lento Finnairilla Helsinkiin ja vuokra-auto viikoksi), oma sihteerimme Mervi vierellään rahastonhoitajamme ja entinen puheenjohtajamme.

Juhannus, jota vietimme yhdessä Merimieskirkon kanssa oli mielestämme menestys. **Aviisi**n numerossa 2001–4 on muutamia kuvia juhlasta. Sää oli helteinen joten vietimme illan pihalla istuskellen ja tanssien Herman Smous-trion tahdittamana. Kuten muinakin vuosina, aina kun juhlaa on vietetty Merimieskirkolla, oli osallistujien määrä suuri. Vappujuhlan vähäisen suosion takia olimme säästäneet yhden pääpalkinnoista juhannukseksi: edestakaisen laivamatkan Turku–Tukholma reitille Viking Linen lautalla jonka INFO SKANDIC Groningenista oli meille lahjoittanut.

Haluamme kiittää aivan erityisesti NORVISTAA, INFO SKANDICKIA ja Suomen Suurlähetystöstä lahjoitetuista palkinnoista.

Olosuhteiden pakosta emme järjestä tänä vuonna syysretkeä. Mutta ehkäpä voimme korvata tapahtuman lähitulevaisuudessa jollakin muulla kävelyretkitapahtumalla.

Johtokunta

(Käännös: Minna Rätty)

Een van de bekendste schilderijen van Oscar Kleinh (de zoon van Louis Kleinh, zie [pagina 36](#)) is het uitzicht op het centrum van Helsinki gezien vanuit de villa's in Kaivopuisto. Dit schilderij uit 1877 behoort tot de collectie van het Kunstmuseum Helsinki en hangt in de werkkamer van de burgemeester. • Oscar Kleinhin (Louis Kleinhin poika, katso [sivulla 38](#)) tunnetuimpiin kuuluva maalaus kuvaa Helsingin keskustaa Kaivopuiston huviloilta katsottuna vuona 1877. Helsingin kaupungin taidemuseon kokoelmiin kuuluva maalaus on sijoitettu kaupunginjohtajien työhuoneen seinälle.

Finse evenementen in 2001 – Suomalaistapahtumat vuonna 2001

23.12.- 25.11.	Rotterdam (De Finse Zeemanskerk, ☎ 010-436.61.64); kerstmarkt • <i>joulumyyjäiset</i>
30.11.	Rotterdam (De Doelen, ☎ 020-2171717); Het Rotterdams Philharmonisch Orkest o.l.v. Paavo Berglund speelt muziek van Schumann en Rachmaninov • <i>Rotterdamın kaupunginorkesteri soittaa Paavo Berglundin johdolla Schumannin ja Rachmaninovin musiikkia</i>
1.12.	Amstelveen; kerstmarkt • <i>joulumyyjäiset</i>
1.12.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-67.83.45); Het Rotterdams Philharmonisch Orkest o.l.v. Paavo Berglund speelt muziek van Schumann en Rachmaninov • <i>Rotterdamın kaupunginorkesteri soittaa Paavo Berglundin johdolla Schumannin ja Rachmaninovin musiikkia</i>
2.12.	Rotterdam (De Doelen, ☎ 020-2171717); Rotterdam Young Philharmonic speelt o.a. de symfonie nr. 2 in d van Sibelius • <i>Rotterdam Young Philharmonic soittaa mm. Sibeliuksen toisen sinfonian</i>
2.12.- 3.2.	Antwerpen (Fins Cultureel Centrum, Italiëlei 69, +32-3-2318751); tentoonstelling Rudolf Koivu - illustrator van sprookjes • <i>Rudolf Koivun näyttely</i>
3.12.- 24.12.	Groningen (Universiteit); tentoonstelling "Balk hut dorp" • <i>suomalaisarkkitehtien piirustuksia opiskeluvuosilta</i>
4.12.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-67.83.45); Solveig Kringelborn zingt o.a. liederen uit op. 36 en op. 38 van Sibelius • <i>Solveig Kringelborn laulaa mm. Sibeliuksen lauluja</i>
7.12.	Amsterdam; het onafhankelijkheidsfeest van de Vereniging Nederland-Finland • <i>Alankomaat-Suomi -yhdistyksen itsenäisyyspäivän juhla</i>
16.12.	Rotterdam (De Finse Zeemanskerk, ☎ 010-436.61.64); kerstliederen om 19.00 uur • <i>Kauneimmat joululaulut klo 19.00</i>
21.12.	Voorburg (Stadstheater De Tobbe, Burg. Feithplein 95, ☎ 070-387.11.68); concert van Neljä • <i>Neljän konsertti</i>
20.1.	Rotterdam (De Finse Zeemanskerk, ☎ 010-436.61.64); Nieuwjaarsreceptie van de Zeemanskerk, de Vereniging van Nederland-Finland en de ambassade van Finland om 16.00 uur • <i>Merimieskirkon, Alankomaat-Suomi Yhdistyksen ja Suomen Suurlähetystön uudenvuoden vastaanotto klo 16.00</i>
2.2.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-67.83.45); Het Radio Symfonie Orkest en Cappella Amsterdam spelen o.a. muziek van Sibelius en Saariaho • <i>Alankomaiden radion sinfoniaorkesteri ja Cappella Amsterdam esittävät mm. Sibeliuksen ja Saariahon musiikkia</i>
16.2.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-67.83.45); Het Radio Symfonie Orkest o.l.v. Eri Klas speelt muziek van Lindberg, Sibelius en Grieg • <i>Alankomaiden radion sinfoniaorkesteri soittaa Eri Klasin johdolla Lindbergin, Sibeliuksen ja Griegin musiikkia</i>
23.2.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-67.83.45); Daphne van R. Strauss (Ned. première) met o.a. tenor Jyrki Niskanen • <i>R. Straussin Daphne (Alankomaiden ensi-ilta), mukana tenori Jyrki Niskanen</i>

Verslag van de bijeenkomst van het “Platform EU-Burgers”

Deze bijeenkomst op 31 mei 2001 werd voor de Vereniging weer bijgewoond door Maire Muller.

Vandaag is het onderwerp belastingen. De heer Reynders, die de inleiding verzorgt, is een expert op dit gebied. Hij werkt bij het team Grensoverschrijdend Werken en Ondernemen. Dit is een soort adviesinstelling voor mensen met vragen op het gebied van belastingen en het buitenland.

De heer Reynders geeft aan met name aandacht te willen besteden aan het systeem van de nieuwe Wet Inkomstenbelasting 2001. Voor migranten is het van belang dat Nederland verdragen ter voorkoming van dubbele belasting heeft met 80 landen. Voor de vraag waar men belasting moet betalen is dit verdrag bindend. De Wet Inkomstenbelasting 2001 geeft een keuzerecht. Iemand die in het buitenland woont, maar in Nederland belastingplichtig is, kan er voor kiezen als Nederlander behandeld te worden. Hij of zij krijgt dan gelijke aftrekposten etc. als Nederlanders.

Op een vraag in welk land spaargeld belast wordt geeft de heer Reynders aan dat dit afhankelijk is van het verdrag dat Nederland heeft met het land waar het spaargeld staat. In ieder geval moet men het altijd hier aangeven en dan aangeven dat men ter zake dubbele belasting wil voorkomen (vraag 25 op het aangiftebiljet).

Met betrekking tot mensen die twee inkomens hebben kan het nadelig zijn dat bij voorheffing het lagere tarief wordt belast en dat later moet worden bijbetaald. De heer Reynders geeft aan dat er een compensatieregeling is.

Vervolgens wordt de partnerregeling behandeld. Als men getrouwd is of duurzaam samenwoont (dit kan ook het geval zijn als men met een kind een duurzame, gemeenschappelijke huishouding voert, in dit geval moet het kind tenminste 27 jaar oud zijn), kan men kiezen hoe de inkomens voor de belasting over de partners worden verdeeld.

Op een vraag hoe dit zit met migranten wiens partner nog in het thuisland woont antwoordt de heer Reynders dat als de migrant hier belasting betaalt en voldoet aan het partnerrecht (door huwelijk bijvoorbeeld), er sprake kan zijn van heffingskorting, mits de partner aangeeft van het keuzerecht gebruik te maken.

Met betrekking tot pensioenen in het buitenland is het van belang of het een staatspensioen of een privé-pensioen is. Staatspensioenen worden krachtens het verdrag belast in het land van uitkering. De partner heeft in dit geval wel recht op de Nederlandse heffingskorting, mits hij of zij belastingplichtig is in Nederland.

Vergoedingen voor vrijwilligerswerk, bijvoorbeeld voor auto-kilometers, zijn binnen bepaalde grenzen belast, één en ander hangt af van het aantal kilometers.

Vervolgens geeft de heer Reynders nog een korte toelichting bij het thema “verhuizen binnen de EU”. Volgens Europees recht kan men zonder probleem van bijvoorbeeld Italië naar Nederland verhuizen. Het enige probleem dat bij deze verhuizing kan ontstaan is als men het transport door Zwitserland laat plaatsvinden. Dan is er namelijk een doorvoerdocument nodig.

Vervolgens wordt er teruggekomen op de auto's. De heer Reynders geeft aan dat in sommige gevallen vrijstelling van de BPM mogelijk is bij import. In dat geval mag de auto echter niet het eerste jaar in andere handen overgaan.

Hoe zit het wanneer men halverwege een jaar emigreert? Dan moet een M-biljet worden aangevraagd bij de belastingdienst-buitenland (als men in Nederland gaat wonen) of bij de belastingdienst-binnenland (als men uit Nederland vertrekt). Als men hier gaat wonen, wordt het inkomen in Nederland belast en kan men in het andere land aangeven dat men dubbele belasting wenst te voorkomen (volgens bepaalde verdragen).

De heer Reynders wordt bedankt voor zijn inleiding. Tot slot geeft hij nog kort weer waar men hem kan bereiken:

Belastingdienst Buitenland
T.a.v. Team GWO
Postbus 2823
6401 DH Heerlen

☎ 0800-024.12.12 (gratis)

🌐 <http://www.belastingdienst.nl> (algemeen)

🌐 <http://www.belastingdienst.nl/belex> (voor belastingverdragen, etc.)

Het bestuur

“Platform EU-burgers” -kokoontuminen 31.05.2001

Yhdistyksen edustajana tilaisuudessa oli jälleen Maire Muller.

Tällä kertaa kokoontumisen teemana on verotus. Keskustelun alustaja, herra Reynders, on tämän alan asiantuntija. Hän toimii Heerlenin Verotoimiston työryhmässä, jonka tehtävänä on antaa neuvoja rajojen yli liikkuvan työvoiman ja yritysten verotuskysymyksissä.

Alustuksessaan herra Reynders ilmoittaa kiinnittävänsä erityistä huomiota vuoden 2001 tuloverouudistukseen. Maahanmuuttajien kannalta on tärkeää, että Alankomaat on tehnyt kahdenvälisiä verosopimuksia 80 maan kanssa kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi. Veronmaksumaata määriteltäessä tämä sopimus on sitova. Vuoden 2001 tuloverouudistukseen sisältyy valinnanvapaus. Henkilö, joka asuu toisessa valtiossa mutta on verovelvollinen Alankomaissa, voi valita Alankomaiden kansalaisia koskevan verotusjärjestelmän. Tällöin hänellä on oikeus samoihin verovähennyksiin tms. kuin Alankomaidenkin kansalaisilla.

Kysymyksen talletusten verotuksesta herra Reynders ilmoittaa sen olevan riippuvainen Alankomaiden tekemästä verosopimuksesta sen maan kanssa, jossa talletukset ovat. Näistä on kuitenkin tehtävä ilmoitus Alankomaissa sekä samalla ilmoitettava, että haluaa välttyä kaksinkertaiselta verotukselta (kysymys 25 veroilmoituksessa).

Palkkatuloja kahdesta eri ansiotyöstä saava henkilö saattaa joutua maksamaan myöhemmin lisäveroa, jos hänen ennakonpidätyksensä on tapahtunut alemman verasteen mukaisesti. Herra Reynders ilmoittaa, että tällaisia tapauksia varten on olemassa erityinen korvaussopimus.

Seuraavaksi käsitellään erilaisissa perhetilanteissa elävien henkilöiden verotusta. Avioliitossa tai pitkäaikaisessa parisuhteessa elävät (tämä voi koskea myös samassa taloudessa asuvaa vanhempaa ja vähintään 27 vuotta täyttänyttä lasta) voivat itse valita kuinka verotettavat tulot jaetaan heidän välillään.

Mitä tulee maahanmuuttajan ja hänen vielä kotimaassaan asuvan puolison verotukseen herra Reynders ilmoittaa, että mikäli maahanmuuttaja maksaa veroa Alankomaissa ja

täyttää edellä mainitut ehdot (esim. avioliiton kautta), verovähennystä voidaan tässä tapauksessa soveltaa mikäli puoliso ilmoittaa haluavansa käyttää valintaoikeutta.

Ulkomailta saatavien eläkkeiden maksussa on tärkeää onko kyseessä valtion vai yksityisen maksama eläke. Kansallisten eläkkeiden verotus tapahtuu kahdenkeskisen verosopimuksen perusteella eläkkeen maksumaassa. Puolisolla on tässä tapauksessa oikeus Alankomaiden verovähennykseen, mikäli hän on verovelvollinen Alankomaissa.

Vapaaehtoistyöstä saadut esim. kilometrikorvaukset ovat joissakin tapauksessa verotettavia riippuen ajokilometrien lukumäärästä.

Seuraavaksi herra Reynders valottaa lyhyesti aihetta "EU:n sisällä tapahtuva muutto maasta toiseen". EU:n lainsäädännön mukaan on mahdollista muuttaa esim. Italiasta Alankomaihin ilman vaikeuksia. Ainoa ongelma syntyy vain siinä tapauksessa, että muutto tapahtuu Sveitsin kautta, jota varten tarvitaan läpikulkuasiakirja.

Herra Reynders palaa vielä aiemmin käsiteltyyn autoveroon. Hän ilmoittaa, että joissakin tapauksissa on mahdollista saada muuttoautolle vapautus ajoneuvoverosta (BPM, Belasting op Personenauto's en Motorrijwielen). Tällaisessa tapauksessa autoa ei ensimmäisen vuoden aikana saa antaa kenenkään muun hallintaan.

Mitä tapahtuu, jos muutetaan kesken vuotta toiseen maahan? Tällöin on pyydettävä M-lomake joko Verotoimiston ulkomaanosastolta (Alankomaihin muutettaessa) tai kotimaan osastolta (Alankomaista muutettaessa). Alankomaihin muuttaneet maksavat tulo-veroa Alankomaissa, jolloin siitä on tehtävä ilmoitus edellisessä maassa kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi (tehtyjen sopimusten mukaisesti).

Kokouksen puheenjohtaja kiittää herra Reyndersiä alustuksesta. Herra Reyndersin yhteystiedot ovat:

Belastingdienst Buitenland (Verotoimisto/Ulkomaanosasto)
T.a.v. Team GWO
Postbus 2823
6401 DH Heerlen

☎ 0800-024.12.12 (ilmainen)

🌐 <http://www.belastingdienst.nl> (yleiset veroasiat)

🌐 <http://www.belastingdienst.nl/belex> (verosopimukset yms.)

Johtokunta

(Käännös: Maire Muller-Rönkkö)

Nederlander leidde Russische inname van Suomenlinna

In de NRC van 3 augustus van dit jaar stond een artikel van Otto Lankhorst getiteld "De Hollander die Zweden versloeg". Het ging over een zekere Jan Pieter van Suchtelen die in dienst was geweest van Catharina de Grote. Ik begon het stukje te lezen en tot mijn grote verbazing las ik dat van Suchtelen het Russische leger had geleid dat in 1808 Suomenlinna (het fort bij de haven van Helsinki) had ingenomen, overigens zonder dat er een schot gelost werd, waarna Finland meer dan een eeuw lang onder Russisch bestuur kwam te staan. Ik neem nu eerst een deel over van de tekst van Otto Lankhorst.

Mijn belangstelling voor Jan Pieter van Suchtelen werd een aantal jaren geleden gewekt tijdens een bezoek aan Sint Petersburg. In de Nationale Bibliotheek wees een medewerkster van de handschriftenafdeling mij op het portret van van Suchtelen. Boeken

en handschriften van van Suchtelen werden na zijn dood in 1836 door tsaar Nicolaas I gekocht en kwamen merendeels terecht in de Keizerlijke Bibliotheek aan de Nevski Prospect. Een paar dagen later kwam ik opnieuw een portret van van Suchtelen tegen. Ditmaal in de Hermitage, in de eregalerij van de generaals uit de oorlog van 1812. Weer die Nederlandse naam. Wie was deze man en hoe was hij daar zo terecht gekomen?

Terug in Nederland ging ik op zoek naar gegevens over hem en zijn familie. Op 2 augustus 1751 werd hij geboren in Grave. Aan de Universiteit van Leiden is hij professor geweest in de wiskunde. In 1783 is hij met zijn vrouw naar Rusland vertrokken om als ingenieur in dienst te treden van Catharina de Grote. Beetje bij beetje verzamelde ik materiaal over zijn levensloop. Hij doorliep een succesvolle carrière in Rusland. Vanaf 1785 gaf hij leiding bij de aanleg van het Catharinakanaal in Noord-Rusland, waardoor het stroomgebied van de Witte Zee met dat van de Kaspische Zee werd verbonden. Daarna vocht hij in de oorlog tegen Zweden van 1788, hetgeen hem een bevordering opleverde tot generaal-majoor. Tevens schonk Catharina hem een landgoed in Zuid-Finland.

In de volgende jaren maakte Jan Pieter, die inmiddels zijn naam had veranderd in Pjotr Kornilowitz, zich in het Russische leger verdienstelijk door eerst de vestingwerken in Polen te inspecteren en vervolgens alle vestingwerken van de Witte Zee tot de Zwarte Zee te bezoeken. Daarmee waren enkele jaren (1794–1797) gemoeid. Inmiddels was Catharina opgevolgd door haar zoon Paul I. Deze benoemde van Suchtelen in 1799 tot generaal en chef. Hij werd naar Kiev en vervolgens naar Riga gestuurd als bevelhebber van de genie.

Zodra Alexander I aan de macht was gekomen (1801), riep hij van Suchtelen terug naar Sint Petersburg en benoemde hem tot generaal-kwartiermeester. In deze belangrijke functie kon hij zijn plannen voor de reorganisatie van het leger doorvoeren. Tevens werd hij aangesteld tot directeur van het Cartografisch Instituut en tot inspecteur van het werk van de ingenieurs.

Jan Pieter van Suchtelen

In 1808 viel Rusland Zweden aan. De expeditie was voorbereid door van Suchtelen. Het lukte hem om de Zweedse vesting Sveaborg (Suomenlinna) te veroveren zonder dat het tot een veldslag kwam. De overwinning op de Zweden, die tot gevolg had dat Finland bij Rusland kwam, versterkte het gezag en de positie van van Suchtelen.

Alexander benoemde hem in 1809 tot Russische ambassadeur in Zweden. Aanvankelijk werd hij er vijandig benaderd, omdat hij het land kort tevoren zo een smadelijke nederlaag had toegebracht. Hij won echter snel vertrouwen en sympathie. In zijn huis in Stockholm hield hij wekelijks salon voor kunstenaars en geleerden. In de zomermaanden verbleef hij in zijn buitenverblijf in Ulriksdal, dat tegenwoordig bewoond wordt door de Zweedse prinses Christina. Hij verbleef de laatste twintig jaar van zijn leven in Zweden en op 30 januari 1836, twaalf dagen na zijn dood, werd er een uitvaart gehouden in de Adolf Frederik kerk in Stockholm waarbij 128 kanonschoten werden afgevuurd. Hij is begraven op de Solna Kyrkogård in Stockholm, vlakbij een kerkje uit de twaalfde eeuw. Het graf wordt beschouwd als een historisch monument.

Op 18 en 19 oktober van dit jaar wordt er in de nationale bibliotheek in Rusland een tweedaags congres gehouden over Jan Pieter van Suchtelen.

Tot zover het (ingekorte) stukje uit de NRC. Ik nam contact op over deze zaak met Stephan Vermeulen van de Nederlandse Vereniging in Finland en hij heeft nog het één

en ander uitgezocht. Het landgoed in Finland dat Jan Pieter kreeg van Catharina de Grote heette Mämmälä. Het bestaat niet meer, maar lag in het gebied van het tegenwoordige Anjalankoski in de buurt van Kotka. Zo een landgoed behoorde tot een zogenoemd geschonken grond systeem (lahjoitusmaajärjestelmä) en pas in 1867 besloot de regering (valtiopäivät) dat de geschonken gronden, zoals bijvoorbeeld dat van Suchtelen, verbeurd verklaard werden en verdeeld zouden worden over de pachters. In 2000 is er een boek geschreven door Veli Häkkinen en Seppo Sippu dat heet "Mämmälän kylän talot ja suvut" (Huizen en geslachten van het dorp Mämmälä). Er woonden in die tijd 300 mensen verdeeld over tien boerderijen. In "Genos" (deel 64 uit 1993), het blad van de Finse genealogische vereniging, staan teksten uit een boek over de Finse adel vanaf 1806. Hier wordt verteld dat van Suchtelen oorspronkelijk tot de Nederlandse adel behoorde en eigenaar was van een 300 zielen tellend gebied in de provincie Kymenkartano (deze provincie werd in 1917 opgeheven). Het vergeven van landgoederen schijnt een gewoonte te zijn geweest van Catharina de Grote en aangenomen kan worden dat van Suchtelen, net als andere Russische landbezitters, er niet zo vaak is geweest.

Het komt toch wel een beetje schokkend over dat een Nederlander zo een hoofdrol heeft gespeeld bij de inname van Suomenlinna door de Russen in 1809, een donkere periode uit de Finse geschiedenis, waarbij altijd wat meewarig wordt gesproken over de Zweedse generaal Klingspor. Suomenlinna (in het Zweeds Sveaborg) is in 1748 gebouwd op een eiland even buiten Helsinki en diende om de stad vanuit de zee te verdedigen. Het is, zoals bij de meeste **Aviisi** lezers bekend zal zijn, een belangrijke bezienswaardigheid in Helsinki en zomers ook heel aantrekkelijk om te zonnebaden en te zwemmen.

Arnold Pieterse

Alankomaalainen johti venäläisten Suomenlinnan valloitusta.

Kuluvan vuoden elokuun 3. päivän NRC:n numerossa oli Otto Lankhorstin kirjoittama artikkeli nimeltä "Hollantilainen, joka voitti Ruotsin". Siinä kerrottiin erästä Jan Pieter van Suchtelenista, joka oli ollut Katariina Suuren palveluksessa. Aloit lukea artikkelia, ja suureksi hämmästykseni luin Van Suchtelenin johtaneen venäläistä sotajoukkoa, joka valloitti Suomenlinnan vuonna 1808 (Suomenlinna on linnoitus lähellä Helsingin satamaa). Valloitus tapahtui muuten ilman yhtäkään pyssyn laukausta. Sen jälkeen Suomi joutui runsaan sadan vuoden ajaksi Venäjän vallan alaiseksi. Lainaan tässä osaa Otto Lankhorstin tekstistä:

Kiinnostukseni Jan Pieter van Suchteleniin heräsi joku vuosi sitten käydessäni Pietarissa. Kansallisen Kirjaston käsikirjoitusosaston työntekijä osoitti minulle Van Suchtelenin muotokuvaa. Van Suchtelenin kuoltua 1836 keisari Nikolai I osti hänen kirjansa ja käsikirjoituksensa, ja suurin osa niistä joutui Nevski Prospektin varrella sijaitsevaan Keisarilliseen Kirjastoon. Pari päivää myöhemmin jouduin taas Van Suchtelenin muotokuvan kanssa vastakkain. Tällä kertaa Hermitaasin vuoden 1812 pidetyssä sodassa mukana olleiden kenraalien kunniagalleriassa. Taas tuo alankomaalainen nimi. Kuka oli tämä mies, ja kuinka hän oli joutunut tänne?

Palattuani Alankomaihin rupesin etsimään tietoja hänestä ja hänen suvustaan. Hän oli syntynyt elokuun 2. päivänä 1751 Gravessa. Leidenin yliopistossa hän oli toiminut matematiikan professorina. Vuonna 1783 hän matkusti puolisoineen Venäjälle insinööriksi Katariina Suuren palvelukseen. Vähitellen keräsin aineistoa hänen elämänsä kulusta. Hänen uransa Venäjällä oli menestyksellinen. Vuodesta 1785 lähtien hän johti Katariina-kanavan

rakennustöitä pohjois-Venäjällä. Tämä kanava yhdisti Vienenmeren vesitiet Kaspianmereen. Sen jälkeen hän taisteli vuoden 1788 sodassa Ruotsia vastaan. Sen kunniaksi hänet ylennettiin kenraalimajuriksi, ja Katariina Suuri lahjoitti hänelle maatilan etelä-Suomessa.

Suomenlinna

Seuraavien vuosien kuluessa Jan Pieter, joka tällä välin oli muuttanut nimensä Pjotr Kornilowitziksi, ansioitui venäläisessä armeijassa. Ensiksi hän tarkasti Puolassa sijaitsevat linnoitukset, ja sen jälkeen hän

kävi katsastusmatkalla kaikissa Vienenmeren ja Mustanmeren välillä sijaitsevilla linnoituksissa. Siihen kului muutama vuosi (1794–1797). Tällä välin oli hallitsijaksi tullut Katariinan poika Paavali I. Hän nimitti Van Suchtelenin v.1799 kenraaliksi ja päälliköksi. Hänet komennettiin Kieviin ja seuraavaksi Riikaan tiedustelujoukkojen päälliköksi.

Heti kun Aleksanteri I tuli valtaistuimelle (1801) kutsuttiin Van Suchtelen takaisin Pietariini, ja keisari nimitti hänet päähuoltoupseerikseen. Tässä tärkeässä asemassa hän saattoi toteuttaa sotaväen uudistusta koskevat suunnitelmansa. Samalla hänet nimitettiin Kartograafisen Instituutin johtajaksi sekä insinööritoimen tarkastajaksi.

Vuonna 1808 Venäjä hyökkäsi Ruotsia vastaan. Tämä sotatoimi oli Van Suchtelenin valmisteleva. Hänen onnistui ilman taistelua valloittaa Sveaborg, Suomenlinna. Ruotsista voittaminen, jonka seurauksena Suomi liitettiin Venäjään, vahvisti Van Suchtelenin asemaa ja auktoriteettia.

Aleksanteri nimitti hänet vuonna 1809 lähettilääksi Ruotsiin. Aluksi häneen suhtauduttiin Ruotsissa vihamielisesti, koska hänen ansiostaan tämä maa vuotta aikaisemmin oli kärsinyt niin häpeällisen tappion. Mutta aika nopeasti hän saavutti luottamuksen ja sympatian. Hänen Tukholmassa sijaitsevassa kodissaan pidettiin viikoittain salonkia taiteilijoille ja tiedemiehille. Kesäkuukaudet hän vietti tiluksillaan Ulriksdalissa, jossa nykyään asuu Ruotsin prinsessa Christina. Viimeiset kaksikymmentä elinvuottaan hän vietti Ruotsissa, ja 30. tammikuuta 1836, kaksitoista vuorokautta kuolemansa jälkeen vietettiin hänet hautajaisiaan Adolf Fredrikin kirkossa Tukholmassa. Hänen kunniakseen ammuttiin 128 tykinlaukausta. Hänet on haudattu Solnan hautausmaalle Tukholmaan, lähelle 1200-luvulta olevaa kirkkoa. Hauta on historiallinen muistomerkki.

Lokakuun 18. ja 19. päivänä pidetään Venäjän kansallisessa kirjastossa kaksipäiväinen Jan Pieter van Suchtelenia käsittelevä kongressi.

Yllämainittuna NRC:ssä ilmestynyt teksti lyhennettynä. Otin yhteyttä Suomen Alankomaiden Yhdistykseen kuuluvaan Stephan Vermeuleniin, ja hän toi esille joitakin lisätietoja. Kartano, jonka Jan Pieter van Suchtelen sai Katariina Suurelta, oli nimeltään Mämmälä. Sitä ei ole enää olemassa, mutta se sijaitsi nykyisen Anjalankosken paikalla Kotkan lähellä. Tällainen maatila kuului ns. lahjoitusmaajärjestelmään, ja vasta vuonna 1867 päätettiin valtiopäivillä, että lahjoitetut tilukset, kuten Van Suchtelenin, pakkolunastetaan ja jaetaan maanvuokraajien kesken.

Vuonna 2000 Veli Häkkinen ja Seppo Sipu kirjoittivat teoksen "Mämmälän kylän talot ja suvut". Noihin aikoihin asui kylän kymmenessä maatalossa 300 henkeä. Suomen

genealoogisen yhdistyksen "Genos"- lehdessä (osa 64, vuosi 1993), on Suomen aatelistoa vuodesta 1806 lähtien käsittelevän kirjan tekstiä. Siinä kerrotaan Van Suchtelenin alkuaan kuuluneen alankomaalaiseen aatelistoon. Myös mainitaan hänen omistaneen Kymenkartanon maakunnassa alueen, jossa oli 300 asukasta. (Maakunta poistettiin vuonna 1917). Katariina Suuren tapoihin kuului lahjoittaa maatiloja, ja voidaan olettaa, ettei Van Suchtelen kuten ei muukaan venäläinen maanomistaja, useinkaan maatiloillaan oleskellut.

Tuntuu hieman järkyttävältä se, että alankomalaisella henkilöllä on ollut niin keskeinen rooli venäläisten vallatessa Suomenlinnan vuonna 1809. Se kuuluu Suomen historian synkkiin vaiheisiin, ja siinä ohessa mainitaan aina säälitellen ruotsalainen kenraali Kling-spor. Suomenlinna (ruotsiksi Sveaborg), on rakennettu vuonna 1748 lähellä Helsinkiä sijaitsevalle saarelle. Sen tehtävänä oli puolustaa kaupunkia mereltä päin. Suomenlinna on, kuten useimmat **Aviisin** lukijat tietävät, tärkeä nähtävyys Helsingissä, ja kesäisin siellä on mukavaa paistattaa päivää ja uida.

Arnold Pieterse

(Käännös: Eeva Kriek-Tuovinen)

Kaksoiskansalaisuuden mahdollistava lainmuutos etenee

Hyvin monien ulkosuomalaisten harras toive kaksoiskansalaisuudesta näyttää toteutuvan. Kaksoiskansalaisuuden mahdollistava lainmuutos etenee. Ulkosuomalaisparlamentti (🌐 <http://www.uparlamentti.org/>), joka alun perin pani kaksoiskansalaisuushankkeen vireille, on onnistunut tehtävässään paremmin kuin hyvin.

Ulkosuomalaisparlamentti perustettiin Suomi-Seuran (🌐 <http://www.suomi-seura.fi/>) aloitteesta vuonna 1997 maailmalla asuvien suomalaisten edunvalvontaelimeksi. Jo heti parlamentin ensimmäisessä varsinaisessa istunnossa 23–24.11.1998 kaksoiskansalaisuus oli yksi tärkeimpiä aiheita. Vuoden 1999 alussa ulkosuomalaisparlamentin puhemiehistö luovutti kaksoiskansalaisuutta koskevan päätöslauselmansa Suomen valtionhallinnolle edelleen työstettäväksi.

Seuraava näkyvä toimenpide oli ulkosuomalaisparlamentin puhemiehistön vuonna 1999 järjestämä maailmanlaajuinen allekirjoituskampanja kaksoiskansalaisuuden puolesta. Kampanja päättyi vuoden 2000 keväällä, ja sen tuloksena puhemiehistö yhdessä Suomi-Seuran kanssa luovutti eduskunnan perustuslakivaliokunnalle yli 25.700 allekirjoitusta. Ajankohta oli mitä sopivin, sillä Suomen kansalaisuuslainsäädäntöä oltiin parhaillaan uusimassa.

Entä millainen on tilanne nyt, kolmen vuoden kuluttua kaksoiskansalaisuuskysymyksen alkuvaiheista?

Ulkosuomalaisparlamentin sihteeri Juha Savolainen vastaa kysymykseen 8.10. seuraavasti: "Esitys uudeksi kansalaisuuslaiksi on tällä hetkellä valmisteltavana sisäasiainministeriössä, jossa esitys valmistuu lokakuun 2001 loppuun mennessä. Tämän jälkeen eri ministeriöt ja muut asianmukaiset tahot antavat esityksestä lausuntonsa. Eduskunta aloittanee näiden pohjalta tehtävän hallituksen lakiesityksen käsittelyn alkuvuodesta 2002. Uuden lain voimaantulon tarkkaa ajankohtaa on hyvin vaikea arvioida. Kaksoiskansalaisuuden periaate on saanut hallituksessa hyvin myönteisen vastaanoton".

Myös Suomen Sillan numero 5 sisältää ilahduttavia uutisia. Sisäministeri Ville Itälä lupaa antamassaan haastattelussa: "Kaksoiskansalaisuus toteutuu". Hän on itse kansalaisuuslain muutoksen kannalla. Siitäkin huolimatta, että kaksoiskansalaisuuden toteuttaminen tuo tullessaan käytännön ongelmia, esim. asiaa hoitavien virastojen lisääntyvänä työmääränä.

Lopuksi mainittakoon, että vaikka Suomi hyväksyisikin kaksoiskansalaisuuden, on olemassa myös valtioita, jotka eivät sitä hyväksy. Toivottavasti Suomi tulee aloittamaan näiden maiden kanssa kaksoiskansalaisuuden sallimista koskevat neuvottelut.

Maire Muller-Rönkkö

Finse wetswijziging dubbele nationaliteit vordert

De innige wens van heel veel expatriate Finnen om een dubbele nationaliteit te verkrijgen gaat waarschijnlijk in vervulling. De wetswijziging in Finland met betrekking tot de dubbele nationaliteit vordert gestaag. Het Expatriate parlement, dat de kwestie van de dubbele nationaliteit heeft geïnitieerd, heeft zijn werk heel goed gedaan.

Het Expatriate parlement (<http://www.uparlamenti.org/>) werd door Suomi-Seura (<http://www.suomi-seura.fi/>) opgericht in 1997 als een belangenorgaan voor de in het buitenland woonachtige Finnen. Reeds bij de eerste officiële zitting van het parlement, op 23 en 24 november 1998, was de dubbele nationaliteit één van de belangrijkste onderwerpen. Begin 1999 werd een resolutie hierover door de voorzitters van het parlement aan de hoogste autoriteiten van Finland voor verdere behandeling aangeboden.

De volgende belangrijke maatregel was de handtekeningenactie voor de dubbele nationaliteit, georganiseerd door de voorzitters van het Expatriate parlement. Deze actie eindigde in het voorjaar van 2000, met als resultaat, dat de voorzitters samen met Suomi-Seura meer dan 25.700 handtekeningen aan de wetswijzigingscommissie konden overhandigen. Het tijdstip was goed gekozen, want de desbetreffende wet stond op het punt gewijzigd te worden.

En hoe is de situatie nu, drie jaar na de beginperiode van de kwestie van de dubbele nationaliteit? De secretaris van het Expatriate parlement, Juha Savolainen, antwoordt mij op 8 oktober j.l. als volgt: "Het nieuwe wetsvoorstel betreffende de nationaliteit is momenteel onder behandeling bij het Ministerie van Binnenlandse zaken, en zal tegen eind oktober 2001 gereed zijn. Hierna zullen de ministeries en andere bij de zaak betrokken instanties hierover een uitspraak doen. Op basis hiervan zal de regering een wetsvoorstel doen, dat door het Finse parlement begin 2002 zal worden behandeld. Wanneer de nieuwe wet van kracht zal worden, is moeilijk in te schatten. In principe is de zaak van de dubbele nationaliteit door de regering positief ontvangen".

Ook nummer 5 van "Finland Bridge" bevat goed nieuws. De minister van binnenlandse zaken, Ville Itälä, belooft in een interview: "De dubbele nationaliteit wordt een feit". Hij zelf is vóór, ondanks het feit, dat de invoering van de dubbele nationaliteit meer werk voor veel instanties met zich mee zal brengen.

Ten slotte nog dit: mocht Finland de dubbele nationaliteit accepteren, dan resteren toch nog staten, die dit niet goedkeuren. Hopelijk gaat Finland met deze landen in overleg over het bestaan van een dubbele nationaliteit.

Maire Muller-Rönkkö

Maastamuutto, eräänlainen surutyö

Oli mielestäni erittäin kiinnostavaa lukea **Aviisi**ssa julkaistuja hollantilaisten maastamuuttajien kokemuksista kertovia juttuja. Minä tiedän henkilökohtaisesti mistä puhutaan.

Itse olen täysiverinen hollantilainen, joka muutti lokakuussa 1983 31-vuotiaana Suomeen. Ensimmäiset 4 vuotta asuin Vaasassa, ja vuodesta 1987 Pietarsaaressa.

Olen joskus verrannut maastamuuttoa surutyöhön. Minun oli ensin luovuttava 'tavallisen hollantilaisen' identiteetistäni, koska se ei enää pitänyt paikkaansa. Mutta jouduin myös luopumaan alitajuisesta pyrkimyksestäni muuttua 'tavalliseksi suomalaiseksi', koska se osoittautui jo pian täysin mahdottomaksi, vaikka hallitsin suomenkielen ja tunsin maan tavat hyvin.

Menetysten tajuaminen johti luonnollisesti jonkinlaiseen kriisiin. Olin 3.5 vuoden kuluttua maastamuutosta melko masentunut. Kuvaavaa on, että vaihdoin silloin sekä työ- että asuinpaikkaa. Se oli tietysti vain yritys paeta pois ongelmista, eikä mikään ratkaisu.

Luettuani jutun 4 vuotta Suomessa asuneesta, Pohjanmaalla erinomaisen hyvin viihtyvistä hollantilaismiehestä, "kaikki loistavasti, ei minkäänlaista ongelmaa", en omien kokemuksieni perusteella voi pitää sitä kovin uskottavana. Pyrkikö Kurikan poikamme niin kovasti vakuuttamalla kenties vain ummistamaan silmänsä sille tosiasialle, että hän oli hätää kärsimässä?

Mutta joka kriisi on portti uuteen elämään. Nyt alkoi uusi identiteettini muotoutua. Ja koska en enää voinut olla 'tavallinen hollantilainen', enkä voinut muuttua 'tavalliseksi suomalaiseksi', niin jäljelle jäi vain yksi ainoa mahdollisuus. Rupesin viihtymään koko ajan paremmin 'hyvin Suomeen sopeutuneena hollantilaisena'.

Seitsemän vuotta muuttoni jälkeen olin mielestäni tullut jo täysin sinuksi uuden identiteettini kanssa. Tätä sopeutumistani kuvastaa myös se, että vuonna 1990 ilmestyi ensimmäinen pakinani vaasalaiseen maakuntalehteen. Siinä pakinassa esiinnyn itsevarmuudella, mutta pilke silmäkulmassa, "Suomeen muuttuneena juustopäänä".

Mahdollisesti kuulette minusta lisää tulevassa **Aviisi**ssa. Koska olen parhaillaan jälleen muuttotouhuissa (ei, en takaisin Hollantiin!) jää tämä tällä kertaa tähän. Mutta tätä mainittua ensimmäistä pakinaani vuodelta 1990 ("Typerät kypärät" [sivulla 34](#)) en malta jättää **Aviisin** lukijoille lähettämättä.

Ben Griep

Emigratie, een soort rouwproces

Met belangstelling heb ik de verhalen in **Aviisi** gelezen over de ervaringen van Hollanders die in Finland wonen. Ik kan erover meepraten.

Ikzelf ben een volbloed-Hollander, die in oktober 1983 op 31-jarige leeftijd naar Finland is verhuisd. De eerste vier jaar woonden wij in Vaasa, en sinds 1987 wonen wij in Pietarsaari.

Ik heb een emigratie wel eens vergeleken met een rouwproces. Eerst moest ik afscheid nemen van mijn identiteit als 'gewone Hollander', want dat was ik niet meer. Maar ik

moest ook afscheid nemen van mijn onbewuste voornemen een 'gewone Fin' te worden, want dat bleek al gauw een volstrekt onmogelijk streven, hoe goed ik ook de taal beheerste en bekend was met de gewoontes van het land.

Het doorbreken van het besef van wat ik had verloren leidde uiteraard tot een zekere crisis. Ik was zo een 3.5 jaar na onze verhuizing behoorlijk depressief. Illustratief is de verandering van werkgever en woonplaats in 1987. Het was uiteraard een vlucht die niets oploste.

Toen ik las van het verhaal in Pohjalainen over de vier jaar eerder verhuisde Hollander die het zo buitengewoon naar zijn zin heeft, "alles fantastisch, geen enkel probleem", kon ik dat op grond van mijn eigen ervaringen niet bijzonder geloofwaardig vinden. Zou onze vriend in Kurikka met al zijn overtuigende uitspraken wellicht alleen maar hebben willen proberen zijn ogen te sluiten voor de nood waar hij in verkeerde?

Maar iedere crisis is de poort naar een nieuw leven. Nu begon mijn nieuwe identiteit zich af te tekenen. En daar ik geen 'gewone Hollander' meer was, en nooit geen gewone Fin kon worden, bleef er maar één mogelijkheid over. Ik begon mij steeds beter te voelen als 'een zich in Finland aangepaste Hollander'.

Ik denk dat ik zeven jaar na mijn verhuizing volledig met mijn nieuwe identiteit in het reine was. In elk geval vind ik het treffend, dat in 1990 mijn eerste column in een streekkrant verscheen. In die column doe ik mij zelfverzekerd, maar met gepaste ironie, voor als 'naar Finland verhuisde kaaskop'.

Mogelijk laat ik in een komende **Aviisi** nog eens wat meer van mij horen. Omdat ik midden in een verhuizing zit (nee, niet terug naar Holland!) moet ik het deze keer hier bij laten. Maar genoemde column van 1990 ("Stomme helmen" op [pagina 35](#)) wil ik U niet onthouden.

Ben Griep

Typerät kypärät

Asuessani Rotterdamissa polkupyöräni ja minä olimme erottomia, vaikka omistin autonkin. Fillari on yksinkertaisesti lyömätön vehje taajamissa liikkuttaessa.

Pyöräni oli tavallinen, ilman vaihteita, ja musta niin kuin kalvinistisessa maassa kuuluu ollakin. Sen jopparilla sai kyytiä milloin kaljakori matkalla kotiin, milloin suomalainen vaimoni matkalla elokuviin. Vaimo vieläkin jaksaa muistella, kuinka turvalliselta ja ruh-tinaalliselta tuntui istua poikittain jopparilla leveän selkeäni takana, ja seurata kaikessa rauhassa ohi kiitäviä urbaaneja maisemia, minun hiki hatussa polkiessani, ylpeänä tuoreesta elämänkumppanistani.

Muutettuamme Suomeen opin nopeasti maan tavat. Niin kauan, kun pidän suuni kiinni, ei minua erota suomalaisista itse pirukaan, levittäessäni muina miehinä sinappia käristemakkaralle, tai pöimießäni hulluna marjoja metsissä, tai ähkiessäni mökkisaunan lauteilla. Mutta kun yritän liikkua polkupyörällä, niin karmea totuus taas paljastuu: sinä Beni olet ja pysyt hollantilaisena juustopäänä, joka ei voi ymmärtää miksi kaljakorin kuljettaminen jopparilla olisi sopimatonta, ja miksi vaimon kuljettaminen jopparilla olisi paitsi sopimatonta myös laitonta puuhaa.

Kun ihmisille valkenee, ettei puheeni ovela murtaminen johdukaan oletetusta suomen-ruotsalaisuudesta, minulta kysytään usein aionko vielä joskus muuttaa takaisin Hollantiin. Näin on tullut toisinaan vitsailtua, että hullujen maassa en halua asua, joten häivyn

viimeistään silloin kun maahan tulee polkupyöräkypäräpakko. Nyt niitä kypäriä koululaisille jo jaetaan, ja liikennerasiossa asiasta jatkuvasti paasataan, enkä enää uskalla näin vitsailla, peläten että joutuisin pian toteuttamaan uhkaukseni.

Kolmekymppiset miehet ovat käynnistäneet kypärakeskustelun hurjastelemalla kymmenvaihteisilla kilpavehkeillään keskellä kaupunkia. Heille kypäräpakko ei aiheuttaisi paljon harmia. Mutta meikäläisten pyöräilystä se veisi koko näppäryyden ja vaivattomuuden asioiden hoidossa ja pikkumatkojen teossa, ja aivan turhan takia.

Onhan se niin väärin. Ei käydä ongelman syiden vaan seurausten kimppuun. Pyöriteitä ei rakenneta. Hengenvaarallisia risteyksiä ei paranneta. Autoilijoita ei kasvateta. Polkupyöräilijät julistetaan lainsuojattomiksi. Otsikoissa tulee edelleen lukemaan: "Vanhus jäi auton alle", eikä "Auto ajoi mummon päälle". Näitä onnettomuuksia annetaan sattua entiseen tahtiin. Jälki on vain pikkuisen vähemmän ruma kun päässä on tuo typerä kypärä.

Ben Griep

(Pohjanmaan Kansa: 17.7.1990)

Stomme helmen

Toen ik in Rotterdam woonde waren ik en mijn fiets onafscheidelijk, hoewel ik ook over een auto beschikte. De fiets is nu eenmaal een onverslaanbaar apparaat bij het je verplaatsen in de stad.

Ik had een doodgewone fiets, zonder versnellingen, en zwart, zoals het hoort in een calvinistisch land. Op het bagagerek vervoerde ik dan weer een kratje pils van de supermarkt naar huis, dan weer mijn Finse vrouw van thuis naar de bioscoop. Mijn vrouw denkt er nog met plezier aan terug, hoe veilig en vorstelijk het voelde dwars achterop te zitten achter mijn brede rug, en in alle rust de stedelijke taferelen te laten voorbij flitsen, terwijl ik mij in het zweet trapte, trots op mijn verse levensgezellin.

Eenmaal naar Finland verhuisd leerde ik me snel de gewoonten van het land aan. Ik verspreid met een stalen gezicht mosterd over gebraden worstjes, pluk als een gek bessen in het bos, of zit op het bovenste vlonder van onze sauna te steunen, en zolang ik mijn mond maar dicht houd onderscheidt zelfs de duvel mij niet van de Finnen. Maar als ik probeer mij per fiets te verplaatsen komt de afschuwelijke aap weer uit de mouw: je bent en blijft een Hollandse kaaskop, die maar niet kan begrijpen waarom het ongepast is om op je bagagerek een krat pils te vervoeren, en waarom het behalve ongepast ook bij de wet verboden is om je vrouw op je bagagerek te vervoeren.

Zodra men doorkrijgt dat dat aardige accent van mij niet het gevolg is van veronderstelde Zweedstaligheid, vraagt men mij meestal of ik van plan ben nog eens terug naar Holland te verhuizen. Bij zo'n gelegenheid heb ik bij wijze van grap wel eens verklaard niet in een land van gekken te willen wonen, en dus op zijn laatst te verdwijnen zodra de fietshelm verplicht wordt. Maar nu worden deze fietshelmen al gratis aan scholieren uitgedeeld, en word je op de radio al met fietshelmkampanjes doodgegooid, dus ik durf die geinopmerking niet meer te maken, bang dat ik ben binnenkort mijn dreigement nog tot uitvoering te moeten brengen ook.

Mannelijke dertigers hebben deze helmdiscussie op gang gebracht door met racefietsen met tien versnellingen door de binnenstad te scheuren. Deze snelle jongens zullen weinig last hebben van een eventuele fietshelmverplichting. Maar mij en mijn soortgenoten zou

het precies de handigheid en het gemak ontnemen van de fiets bij het boodschappen doen en zaakjes regelen in de stad. En dat terwijl het allemaal nergens voor nodig is.

Het is om uit je vel te springen. Niet het probleem wordt aangepakt maar de gevolgen. Er worden geen extra fietspaden aangelegd. De levensgevaarlijke kruispunten worden niet verbeterd. De automobilisten worden niet opgevoed. De fietser wordt vogelvrij verklaard. De krantenkoppen zullen blijven schreeuwen: "Bejaarde onder een auto gekomen", in plaats van "Auto reed opoe omver". Deze ongelukken laat men rustig blijven gebeuren. Het slachtoffer ziet er alleen maar wat minder beschadigd uit, dankzij die stomme fietshelm op zijn kop.

Ben Griep

(Verschenen in Pohjanmaan Kansa: 17.7.1990)

"Villa Kleineh" nieuwe residentie van de Nederlandse ambassadeur

De Nederlandse ambassade in Helsinki heeft samen met het Stedelijk Museum Helsinki een boek uitgegeven over "Villa Kleineh", een huis in het Kaivopuisto-park in Helsinki, dat kort geleden is gerestaureerd en verbouwd tot residentie van de Nederlandse ambassadeur. Maar het boek, dat de titel heeft "Villa Kleineh van zomerverblijf voor badgasten tot Nederlandse residentie", gaat niet alleen over deze villa, het belicht ook de langdurige contacten tussen Nederland en Helsinki. Er zijn zeven hoofdstukken, zowel in het Fins als in het Nederlands, en er is aan het eind van het boek een samenvatting in het Engels.

De vijf hoofdstukken die betrekking hebben op "Villa Kleineh" en zijn bewoners, gaan respectievelijk over de bouwgeschiedenis, de restauratie, de nieuwe functie als Nederlandse residentie, Louis Kleineh, één van de vroege eigenaars van het huis, en diens zoon Oscar Kleineh, een bekende landschapsschilder. Verder is er een hoofdstuk over vijf eeuwen contact tussen Nederland en Helsinki, en een door de heer W. and der Vlucht geschreven hoofdstuk over zijn vader, de heer A.J.Th. van der Vlucht, die van 1946 tot 1954 gezant was in Helsinki.

Het stuk grond waarop in 1840 het huis is gebouwd dat later de naam "Villa Kleineh" kreeg, was gepacht door de in 1834 opgerichte maatschappij "Bad en Bronhuis Ullanlinna". Deze organisatie had eerder (in 1836) al een badhuis laten bouwen. Het huis mocht in deze beginperiode alleen aan badgasten worden verhuurd. In 1857 werd het gekocht door Louis Kleineh, die oorspronkelijk Kleineheinrich heette, en afkomstig was uit Duitsland. Hij was eigenaar van een hotel en een aantal bekende restaurants in Helsinki, zoals Kaivohuone en Kappeli. Zowel door hem, als door latere eigenaars, werd het huis, dat hij "Villa Kleineh" noemde, verbouwd en vergroot. Na een laatste, grote verbouwing in 1929, kreeg het huis zijn huidige vorm, maar in de loop der jaren werd het sterk verwaarloosd.

Bij aankomst van de Nederlandse ambassadeur Jacobus van der Velden en zijn vrouw in Helsinki, in 1997, stond het huis leeg en was in een heel slechte staat. De heer van der Velden zocht een nieuwe ambtswoning en "Villa Kleineh" was voor hem liefde op het eerste gezicht. Hij heeft het Ministerie van Buitenlandse Zaken zo ver gekregen om het na een grondige renovatie als ambtswoning aan te kopen. Op de hierbij afgebeelde foto, die op de voorkant van het boek staat, is het huis in zijn huidige staat te zien. Het is een prachtig en bijzonder karakteristiek huis en behoort ongetwijfeld tot de meest representatieve residenties van Nederland in het buitenland.

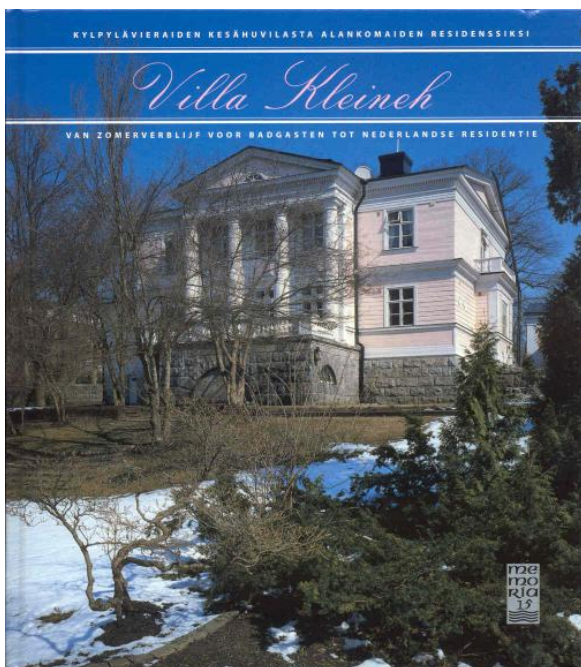

Oscar Kleineh, een zoon van Louis Kleineh, was een van de eerste Finse landschapsschilders met een gedegen schildersopleiding, o.a. in Düsseldorf, Karlsruhe, Sint-Petersburg en Parijs. De kunstenaar die in Helsinki aan de kust in Villa Kleineh opgroeide, zou zich ontwikkelen tot een meesterlijke schilder van zeegezichten

Het hoofdstuk over vijf eeuwen contact tussen Nederland en Helsinki vertelt ons dat de Zweedse naam van Helsinki, Helsingfors, aan het eind van de zestiende eeuw in Nederlandse navigatieboeken, en op zeekaarten, door de Nederlanders verbasterd was tot 'Elzensvos'. Dit is, denk ik, voor de meeste Aviisi lezers nieuw. Dan begint het hoofdstuk als volgt: "De geschiedenis van Helsinki is van begin af aan op een heel bijzondere manier met episodes uit de Nederlandse geschiedenis vervlochten geweest. Men kan zelfs stellen dat de stad in de eerste plaats voor de Nederlanders is gesticht". In dit verband wordt er gesuggereerd dat de stad speciaal gebouwd is om de Nederlandse kooplieden aan te lokken. De Zweedse koning wilde namelijk Tallinn als centrum van de Nederlands-Russische handel buiten spel zetten en dit over laten nemen door de nieuw gestichte stad in zijn oostelijke provincie, Finland. Hier kunnen de Nederlanders toch maar even mee pronken, hoewel deze tekst vermoedelijk wel wat overtrokken is.

Het hoofdstuk gaat verder in op de handelsbetrekkingen in de loop der jaren. De handelaren in Helsinki zouden in de zestiende eeuw vooral teer en huiden aan de Nederlanders hebben verkocht, in ruil voor o.a. zout. In de zeventiende eeuw werd er door de Nederlanders in Helsinki vooral hout gekocht voor de scheepsbouw op de werven in Amsterdam en andere havens. De Nederlanders brachten o.a. luxe producten naar Helsinki, zoals laken en Hollands linnen, wijn, bier, tabaksartikelen, kruiden, tulpenbollen en aardewerk. In Helsinki zijn veel scherven gevonden van Nederlands wandtegels, borden en schalen, waarvan foto's in het boek staan afgebeeld.

In het hoofdstuk over de heer A.J.Th. van der Vlucht wordt onder andere verteld over de bijzondere band van de familie van der Vlucht met Finland. Professor W. Van der Vlucht, hoogleraar rechtsfilosofie aan de Universiteit van Leiden, was 'auctor intellectualis' van een verzoekschrift aan Tsaar Nicolaas II om de autonomie te bepleiten. Dit verzoekschrift, getekend door 3000 Europese geleerden, werd door Prof. Van der Vlucht en enkele andere hoogleraren in 1899 aan de Tsaar aangeboden. De heer A.J.Th. van der Vlucht, die de eerste Nederlandse gezant was in Helsinki en waar nog veel meer in dit hoofdstuk over wordt verteld, was zijn zoon. Zijn kleinzoon, de heer W. Van der Vlucht, die het hoofdstuk in dit boek heeft geschreven, was tot voor kort Honorair Consul van Finland in Nederland.

Een paar maanden geleden werd bij het afscheid van de heer van der Velden als ambassadeur in Finland dit boek, dat rijkelijk is geïllustreerd met kleurenfoto's en andere afbeeldingen, officieel gepresenteerd. Het boek (ISBN 951-718-674-6) is verkrijgbaar in de winkel van het Stedelijk Museum Helsinki (Sofiekatu 4) en kost 133 FIM.

Arnold Pieterse

“Villa Kleineh” uuden Alankomaiden suurlähettilään virka-asunto

Suomen Alankomaiden suurlähetystö ja Helsingin kaupunginmuseo ovat julkaisseet yhdessä kirjan, joka kertoo Helsingin Kaivopuistossa sijaitsevasta talosta nimeltä Villa Kleineh. Talo on hiljattain entisöity ja peruskorjattu käytettäväksi Alankomaiden suurlähettilään virka-asuntona. Tämä kirja nimeltään “Villa Kleineh, kylpylävieraiden kesäviikkoapaikasta Alankomaiden virka-asunnoksi” ei kuitenkaan käsittele vain kyseessä olevan huvilan vaiheita, vaan se myös havainnollistaa Alankomaiden ja Helsingin välisiä pitkäaikaisia suhteita. Kirja koostuu seitsemästä kappaleesta, jotka on kirjoitettu sekä suomeksi että hollanniksi, ja kirjan lopussa on englanninkielinen yhteenveto.

Kirjan kappaleista viisi liittyy Villa Kleinehin nimellä tunnettuun huvilaan ja sen asukaisiin ja käsittelee järjestyksessä seuraavia aiheita: rakennushistoria, restaurointi, uusi käyttötarkoitus Alankomaiden virka-asuntona, talon varhaisimpia omistajia edustava Louis Kleineh ja tämän poika maisemamaalarina tunnettu Oscar Kleineh. Tämän lisäksi käsittelee yksi kappale Alankomaiden ja Helsingin jo viisi vuosisataa kestänyttä suhdetta ja lopuksi on vielä kappale, jossa sen kirjoittaja W. van der Vlucht kertoo isästään A.J.Th. van der Vlughtistä, joka toimi Helsingissä Alankomaiden edustajana vuodesta 1946 vuoteen 1954.

Tontin, jolle myöhemmin Villa Kleinehiksi ristitty talo vuonna 1840 rakennettiin, oli vuokrannut vuonna 1834 perustettu yhtiö nimeltä “Ullanlinnan kylpylä ja lähteet”. Tämä järjestö oli rakennuttanut jo aikaisemmin (vuonna 1836) kylpylän. Taloa saivat näin alkuaikoina vuokrata vain kylpylävieraat. Louis Kleineh, alkuperäiseltä nimeltään Kleineheinrich ja kotoisin Saksasta, osti talon vuonna 1857. Hän omisti Helsingissä hotellin sekä joukon tunnettuja ravintoloita, kuten Kaivohuoneen ja Kappelin. Hän korjasi ja suurensi Villa Kleinehiksi kutsumaansa taloa, niin kuin tekivät myös rakennuksen myöhemmät omistajat. Talo sai nykyisen muotonsa viimeisen vuonna 1929 tehdyn laajamittaisen peruskorjauksen yhteydessä, mutta vuosien kuluessa sen hoitoa on pahasti laiminlyöty.

Kun Alankomaiden suurlähettiläs Jacobus van der Velden vaimoineen saapui Helsinkiin vuonna 1997, oli talo tyhjänä ja hyvin huonossa kunnossa. Suurlähettiläs van der Velden etsi itselleen uutta virka-asuntoa ja Villa Kleineh oli hänelle rakkautta ensi silmäyksellä. Hän sai ulkoasiainministeriön ostamaan talon virka-asunnoksi perusteellisen korjaustyön jälkeen. Oheisessa kirjan etukanteen painetussa kuvassa on talo nähtävissä nykyisessä muodossaan. Talo on upea ja aivan omaa luokkaansa ja varmasti yksi Alankomaiden edustavimmista virka-asunnoista ulkomailla.

Louis Kleinehin poika Oscar Kleineh, joka oli saanut perusteellisen taidekoulutuksen mm. Düsseldorfissa, Karlsruheissa, Pietarissa ja Pariisissa, oli yksi Suomen ensimmäisiä maisemamaalareita. Taiteilijasta, joka kasvoi Helsingissä meren rannalla Villa Kleinehissa, kehittyi merinäköalojen mestarillinen tulkitsija.

Alankomaiden ja Helsingin jo viisi vuosisataa kestänyttä suhdetta käsittelevässä kappaleessa kerrotaan, että Helsingin ruotsinkielinen nimi Helsingfors oli 1500-luvun lopulla vääntynyt alankomaalaisissa merenkulkuoppaissa ja merikartoilla muotoon ‘Elzenvos’.

Tämän luulisin olevan uutta useimmille Aviisin lukijoille. Luku alkaa seuraavasti: “Helsingin historia on jo alun alkaen punoutunut erityisellä tavalla Alankomaiden historiaan liittyviin tapahtumiin. Voidaan jopa väittää, että kaupunki on perustettu alun perin alankomaalaisia varten”. Tässä yhteydessä annetaan ymmärtää, että kaupunki rakennettiin erityisesti alankomaalaisten kauppiaiden houkuttelemiseksi. Ruotsin kuningas nimittäin halusi syrjäyttää Tallinnan Alankomaiden ja Venäjän välisen kaupankäynnin keskuksena, jotta sen itäisessä maakunnassa Suomessa juuri perustettu kaupunki saisi tämän aseman. Tämä antaa alankomaalaisille varmasti aihetta ylpeilyyn, vaikka teksti oletettavasti on jonkin verran liioiteltua.

Kappaleessa käsitellään lisäksi kauppasuhteiden kehitystä vuosien kuluessa. Helsinkiläiset kauppiat myivät 1500-luvulla Alankomaihin tietävästi etenkin tervaa ja nahkoja mm. suolaan vastaan. 1600-luvulla alankomaalaiset ostivat Helsingistä ennen kaikkea tarvitsemaansa puuta laivojen rakennukseen Amsterdamin telakoilla sekä muualla satamissa. Alankomaalaiset toivat Helsinkiin mm. ylellisyystuotteita, kuten lakanoita ja hollantilaista pellavaa, viiniä, olutta, tupakkatuotteita, mausteita, tulppaanin sipuleita sekä keramiikkaa. Helsingistä on löydetty paljon alankomaalaisten seinälaattojen, lautasten ja kulhojen sirpaleita, joista kirjassa on kuvia.

A.J.Th. van der Vlugtistä kertovassa kappaleessa käsitellään mm. van der Vlugtin perheen ja Suomen välistä erityistä suhdetta. Professori W. Van der Vlugt, joka toimi oikeusfilosofian professorina Leidenin yliopistolla, oli *‘auctor intellectualis’* tsaari Nicolaas II:lle jätetyssä anomuksessa, jolla puollettiin Suomen autonomiaa. Professori Van der Vlugt ja eräät muut professorit jättivät vuonna 1899 tsaarille anomuksen, jonka 3000 eurooppalaista oppinutta oli allekirjoittanut. Hänen poikansa A.J.Th. van der Vlugt, josta tässä kappaleessa kerrotaan vielä paljon lisää, oli ensimmäinen Alankomaiden edustaja Helsingissä. Hänen pojanpoikansa W. Van der Vlugt on kirjoittanut kyseessä olevan kirjan kappaleen ja on toiminut aivan viime päiviin saakka Suomen kunniakonsulina Alankomaissa.

Kirja, jota koristavat lukuisat värivalokuvat sekä muut kuva-aiheet, sai muutama kuukausi sitten virallisen esittelynsä tilaisuudessa, jossa herra Van der Velden jätti virkansa Suomen suurlähettiläänä. Kirjaa (ISBN 951-718-674-6) on saatavissa Helsingin kaupunginmuseon myymälästä (Sofiankatu 4) ja se maksaa FIM 133.

Arnold Pieterse

(Käännös: Tiina van Leeuwen-Seppänen)

Mededelingen – Tiedotuksia

Contributie 2002

Door de invoering van de Euro per 1 januari 2002 heeft het bestuur gemeend om de Algemene Ledenvergadering voor te stellen de contributie voor 2002 te laten stijgen met een klein bedrag, om de contributiebedragen keurig afgerond te houden. In de afgelopen jaren was het gebruikelijk de contributie om het jaar te laten stijgen met f 2,50. Nu is besloten de contributie voor gezinnen vast te stellen op €21,00, voor bedrijven op €42,00 en voor studenten op €11,50. U zult in de loop van februari een nieuwe Euro-acceptgiro in de brievenbus kunnen verwachten.

Onze in het buitenland woonachtige leden hebben de contributienota reeds ontvangen. Omdat zij nog een “oude” guldensacceptgiro hebben ontvangen, hier nogmaals het verzoek om voor 1 januari te betalen, want deze formulieren mogen vanaf 1 januari 2002 niet meer worden gebruikt.

De penningmeester (Harmen Strikwerda)

Vuoden 2002 jäsenmaksut

Euro otetaan käyttöön 1. tammikuuta 2002. Jotta jäsenmaksut voitaisiin säilyttää “pyöristettyinä” lukuina, on johtokunta esittänyt Yleisessä Jäsenkokouksessa jäsenmaksujen lievää korottamista. Kuluneina vuosina on jäsenmaksujen korotus aina ollut sama, eli f 2,50/kerta. Tällä kertaa on uusiksi maksuiksi sovittu: perhejäsen €21,00, yritysjäsen €42,00 ja opiskelijat €11,50. Tulevan helmikuun aikana toimitamme Teille uuden Euromaksulomakkeen.

Ulkomailla asuvat jäsenemme ovat jo saaneet jäsenmaksulomakkeen, joka on “vanha guldenlomake”. Pyydämme heitä maksamaan tällä lomakkeella ennen 1.1.2002, sillä nämä lomakkeet eivät ole tuon päivämäärän jälkeen enää käyttökelpoisia.

Rahastonhoitaja (Harmen Strikwerda)

(Käännös: Sari Strikwerda)

Suomikoulu

Wassenaarin Amerikkalaisella koululla toimii Suomikoulu. Oppilasmäärä on tällä hetkellä 19, joka on jaettu kolmeen ryhmään: esiluokka, pienet 1.–4. lk ja isot 5.–7. lk. Joihinkin ryhmiin mahtuu vielä mukaan. Koulussa seurataan Suomen äidinkielen opetussuunnitelmaa.

Yhteydenotot: Opettaja Marja-Liisa Iivanainen-Pecko,

☎ 020–639.22.98 tai ☎ 06–26.42.65.82, ✉ m.pecko@wanadoo.nl

Eerste Workshop Schilderen met thema: “Fins landschap”^[1]

Op de bijna zomerse zaterdag van 13 oktober verzamelden wij ons, veertien enthousiaste amateurschilders (sommigen voor het eerst), in het prachtige atelier van Rina Groot, kunstenaars in Schipluiden. Na een korte uitleg van Rina over de aanpak van het onderwerp en tips over schilderen op doek met acrylverf gingen wij voortvarend en onbevreesd aan de slag. Wij hadden maar ruim twee uur de tijd om het onderwerp te analyseren, in ruwe lijnen op te zetten en de gewenste sfeer uit te beelden. Het resultaat was fantastisch. Precies wat ik gehoopt had: er was geschilderd met gevoel en overgave. De oogst: mooie, gevarieerde landschappen, die wij (VNF) in het voorjaar na de workshop in januari, hopen te kunnen exposeren.

Schilderijen en schilders: Eindeloze veenlandschappen en hoge ‘tunturi’s’ (Rens Bakker), kolkende stroomversnellingen (René Souweine) / Lapland; Gele graanvelden met een rode boerderij als een ridderhofstede (Pirkko van Bruggen) / Pohjanmaa; Boslandschappen: duistere pijnbossen (Marjatta Taskinen) / Karelië, lieflijke berkenbossen (Minna Rätty,

[1] Met verwijzing naar het boek “Fins landschap”, samengesteld door Päivi Schot-Saikka, heb ik voor een aantal taferelen ook beschrijvingen gebruikt met betrekking tot verschillende gewesten van Finland. Presentatie van het boek vindt plaats bij de opening van de tentoonstelling. Aankondiging expositie en lezing in [Aviisi](#) 2002–1.

Maija Kansan, Eeva Nummisto), statige pijnbomen (Carel van Bruggen); Meergezichten: stemmige avondrood (Anne Opas), rode rotsen, groenweelderige eilanden, blauwe golven (Anne v.d.Togt), mistig en mysterieus veenmeertje (Salla Rouhu). Rotsen / heuvellandschappen: steile besneeuwde rotswanden (Marja Straver), mosbevlekte rotsoppervlakten (Yvonne Souweine), geabstraheerde schoonheid van heuvels (Eeva Luit)

Marja Straver-Nevalainen

Ensimmäinen työpaja “Suomalainen maisema” [2]

Me neljätoista innostunutta harrastelija maalaajaa, jotkut ensikertalaisia, kokoonnuimme kesäisen oloisena lokakuun lauuantaina Schipluideniläisen taiteilijan, Rina Grootin ihanaan ateljeeseen. Rina piti lyhyen selostuksen miten aihetta voi käsitellä, miten aloittaa ja antoi hyviä neuvoja maalin onimaisuuksista ja käytöstä. Ryhdyimme innolla ja rohkeina maalaamaan. Aikaa oli vain rajoitetusti, runsaat kaksi tuntia, jonka sisällä aihe piti analysoida, päättää alusmaalin väristä, hahmotella aihe ja maalata tavoitellen oikeaa tunnelmaa. Tulos oli mahtava. Kaikki olivat maalanneet tunteella ja syvästi aiheesta inspiroituneina. Saimme ihania eri tyyppisiä maisemia, jotka aiomme asettaa näytteille keväällä tammikuun työpajan jälkeen.

Taulut ja taiteilijat: Korkeita tuntureita ja suomalaisemia (Rens Bakker), kuohuvia kosken pyörteitä (Rene Souweine) / Lappi. Keltaisia viljapeltoja, punainen maalaistalo kuin ritarihovi (Pirkko) / Pohjanmaa. Metsämaisemia: hämyinen kuusi metsä (Marjatta) / Karjala, hentoja koivikoita (Minna, Maija, Eeva N), humisevia honkia (Carel). Järvimaaisemia: illanrusko järvellä (Anne O), kivikkoinen merenranta (Anne vd. T), sumuinen, satumainen suolampi (Salla). Kallioita, kukkuloita: jyrkkä lumen peittämä kallionseinämä (Marja), sammaleinen kallion pinta (Yvonne), abstrahoituja kukkuloita (Eeva).

Marja Straver-Nevalainen

[2] Näyttelyn yhteydessä Päivi Schot-Saikkuri esittelee kokoelmansa kirjan “Fins Landschap”, muutamatt ylläolevista kuvauksista on lainauksia osasta (Finse gewesten). Lisää tietoja ensimmäisessä numerossa **Aviisi** 2002.

Workshop schilderen / Maalaus työpaja:

Thema I:	“Fins landschap” — “Suomalainen maisema”
Thema II:	“Sneeuw, ijs en vrieskou” — winterlandschap “Lumi, jää ja pakkanen” — talvi maisema
Voor:	Leden van de Vereniging Nederland–Finland, met schilderen niet nodig
Plaats/paikka:	Atelier van Rina Groot, Dorpsstraat 17–18, Schipluiden
Datum/aika;	Workshop I: zaterdag 13 oktober 2001. Workshop II in januari 2002 (datum nader te bepalen)
Tijd/aika:	Vanaf 14.00 tot 18.00
Begeleiding:	Beeldend kunstenaar Rina Groot (ohjaaja/taiteilija)
Schilderen:	Acrylverf op doek (materiaal aanwezig) materiaalit (akryylivärit) kuuluvat kurssin hintaan
Aanmelden/ ilmoittautuminen:	Marja Straver-Nevalainen, Tjalk 77, 2636 DB Schipluiden, ☎ 015–380.86.61, ✉ mstraver@kabelfoon.nl
Kosten/hinta:	NLG 42,50 inclusief materiaal, koffie/thee/frisdrank
Kosten doek/kankaanhinta:	NLG 42,00
Betaling/maksutapa:	Rabobank 35.82.55.171, t.n.v. Marja Straver-Nevalainen, met vermelding: workshop schilderen; Uiterlijk één week voor de workshop
Bereikbaarheid/ajo-ohjeita:	auto: routebeschrijving volgt na inschrijving, bus: Lijn 132 vanuit Delft Centraal (2x per uur), halte Schipluiden Dorpsstraat

Lastenhoitaja / Au pair

Etsimme lastenhoitajaa serkuksille, 4–vuotiaalle Larssille ja 2–vuotiaalle Kasperille, 1 tai 2 päiväksi viikossa ensi joulukuun saakka tai au-pairia ensi heinäkuuhun asti Amsterdamiin. Minna Rätty, ☎ 020–610.38.63 (iltaisin)

De redactie ontving van Maisa van der Kolk een copie van een foto en een stukje tekst uit “Het Vaderland” van 7 december 1959. Maisa is welbekend van de groep ‘Neljä’, die volksmuziek uit Finland en Zweden speelt, en vele malen heeft opgetreden op feesten van onze Vereniging. Wij drukken de foto, waarvan de kwaliteit jammer genoeg niet erg goed is, hierbij af. De titel van de tekst was “Finland 42 jaar onafhankelijk” en Maisa wijst er op dat wij inmiddels al weer 42 jaar verder zijn. De tekst was al volgt:

Finland twee keer 42 jaar onafhankelijk

De Finse ambassadeur in ons land en mevrouw Von Knorring hebben gisteravond in hun residentie aan de Burgemeester Patijnlaan een ontvangst gehouden ter gelegenheid van de 42ste verjaardag van Finlands onafhankelijkheid, één van de weinige goede dingen die de Russische revolutie van 1917 de Finnen heeft gebracht. Na eeuwen Zweedse overheersing was Finland namelijk in het begin van de 19e eeuw als grootvorstendom bij het tsarenrijk ingelijfd, maar de Finse nationalistenvanden tijdens de revolutie hun kans schoon en de onafhankelijkheidsverklaring van 6 december 1917 maakte een einde aan ruim een eeuw Russische voogdij.

Tot de zeer vele gasten die gisteravond de receptie ter gelegenheid van dit heuglijke feit bezochten, behoorden leden van de Finse kolonie in Nederland, leden van de Vereniging Nederland–Finland en tal van andere Nederlandse vrienden van Finland.

Enkele dames waren in nationale klederdracht, zoals hier de Finse mevrouw Schepel en haar dochter^[3], arm in arm met mevrouw Von Knorring. Rechts van de ambassadeur Dr. J. Schepel, chirurg te Beverwijk^[4].

Maisa van der Kolk lähetti lehtemme toimitukseen kopion valokuvasta ja artikkelin lehdestä "Het Vaderland" 7. joulukuuta 1959. Maisa on tunnettu kokoonpanosta 'Neljä', joka soittaa suomalaista ja ruotsalaista kansanmusiikkia ja joka on esiintynyt useissa Yhdistyksemme tapahtumissa. Julkaisemme ohessa kuvan, jonka laatu ei valitettavasti ole kehuttava. Tekstin otsikko oli "Suomen 42 itsenäisyyden vuotta" ja Maisa muistuttaa, että tapahtumasta on kulunut jo toiset 42 vuotta. Teksti kuuluu näin:

Suomen toiset 42 itsenäisyyden vuotta

Maamme Suomen suurlähettiläs ja rouva Von Knorring järjestivät eilen illalla tilaisuuden Burgemeester Patijnlaan-kadun varrella sijaitsevassa virka-asunnossaan Suomen 42-vuotisen itsenäisyyspäivän kunniaksi. Tämä itsenäisyys oli yksi niistä harvoista asioista, joita Venäjän vallankumous 1917 toi Suomelle tullessaan. Vuosisatoja kestäneen Ruotsinvallan alaisuuden jälkeen Suomi liitettiin 1800-luvun alussa "suuriruhtinaskunta" tsaarinnan vallan alaisuuteen mistä kansallismieliset suomalaiset vallankumouksen myötä huomasivat tilaisuutensa tulleen julistaa itsenäisyytensä 6. joulukuuta 1917, minkä myötä runsaan vuosisadan kestänyt venäläisten yliherruus päättyi.

Useat eilisillan kutsujen tämän iloisien asian juhlijoista kuuluvat paikalliseen suomalaisväestöön, ovat Alankomaat–Suomi Yhdistyksen jäseniä ja erilaisia Suomen ystäviä.

Jotkut olivat pukeutuneina kansallispukeihin, kuten suomalainen rouva Schepel ja hänen tyttärensä^[5] (katso kuva sivulla 43) rouva Von Knorringin käsipuolella. Suurlähettilänsä oikealla puolella herra Schepel, kirurgi Beverwijkistä^[6].

^[3] De moeder van Maisa en Maisa, red.

^[4] De vader van Maisa, red.

^[5] toim. huom: Maisan äiti ja Maisa

^[6] toim. huom: Maisan isä

Autiotalo project

Sinds de zomer is het 'Autiotalo' (leegstaand huis) project afgerond in onze gemeente Haukivuori. Dit is een project dat gefinancierd wordt door de EU om het wonen op het platteland aantrekkelijker te maken. Ik ben door de gemeente ingehuurd om dit project meer bekendheid te geven. Dit gebeurt door mijn bedrijfje, maar er is geen enkel winst bejag gaande en zelfs sprake van enige ideologie: ik vind het leuk om Nederlanders en Finnen in Nederland nieuwe mogelijkheden aan te bieden in dit prachtige land. Mocht er sprake zijn van verkoop of verhuur, dan wordt dit direct door de eigenaar gedaan. Noch de gemeente noch een makelaar heeft hier deel aan.

Het project houdt in dat leegstaande huizen en boerderijen worden geregistreerd en vervolgens te koop of te huur worden aangeboden.

De prijzen variëren van 60.000 tot 300.000 Finse marken (ongeveer 23.000 tot 114.000 gulden). De conditie van het onroerend goed is zeer verschillend. Van renovatieobjecten tot zeer goede huizen, meestal zeer origineel (hirsitalo/blokhut) met bijgebouwen als navetta (koeienstal), aitta (voorraad-slaapschuurtje), sauna en buiten-wc, vrij gelegen in de mooie natuur met vaak meerdere hectaren grond erbij.

Haukivuori ligt in het zuidoosten van Finland, mooi gelegen aan het grote Kyyvesi-meer, met meer dan 350 eilanden, op een half uur rijden van Mikkeli, de hoofdstad van de provincie Savo, en drie uur rijden vanuit Helsinki. Het is een vooruitstrevende gemeente met een compleet aanbod van diensten. Er is ook een treinstation(netje) en een middelbare school met een lukio (vwo) afdeling. Ook is sinds een paar jaar de in Finland bekende Hauki-Halli in bedrijf, een op een tempel gelijkende multi-funcionele hal met o.a sportfaciliteiten en een fitnesszaal, geheel gebouwd van ecologische materialen.

Mocht U geïnteresseerd zijn in bovenvernoemde informatie, dan kunt U altijd vrijblijvend en kosteloos contact opnemen met mij (ook in het Fins!). Van alle panden zijn digitale kleurenfoto's gemaakt en worden omschreven met een tekst in het Fins en in het Engels. Deze informatie kunt U bekijken op: 🏠 <http://www.haukivuori.fi/> en dan onder de noemer "real estate for sale/rent". De meeste prijzen en huren zijn bekend. Ook kunt U direct contact opnemen met onze gemeente directeur, de heer Tapio Iso-Mustajärvi 📧 tapio.iso-mustajarvi@haukivuori.fi of de lokale bankdirecteur, de heer Seppo Laurila, ☎ +358-15-72.44.200, voor de voordelige plattelands financieringsmogelijkheden.

Marcel de Boer, 📧 sari.deboer@pp.inet.fi
☎ +358-40-572.80.84

Autiotalo-hanke

Kesällä 2001 valmistui Haukivuoren kunnassa Autiotalo-hanke. Hanke on rahoitettu mm. EU tuen turvin ja sen tarkoituksena oli kartoittaa maaseudun tyhjiksi jääneitä, myytäviä tai vuokrattavia maatiloja ja kiinteistöjä. Samalla on tarkoituksena tuoda maaseutua esille miellyttävänä vaihtoehtona asumiseen ja tehdä kuntaamme Haukivuorta tunnetuksi.

Yritykseni tehtävänä on kunnan pyynnöstä tiedottaa hankkeesta myös Aviisin lukijoille. Teenkin sen erittäin mielelläni, ilman minkäänlaista voiton tavoittelua. Päinvastoin, teen sen innosta ja ideologiasta; mielestäni on mukavaa saattaa hollantilaisia ja suomalaisia yhteen ja tarjota heille uusia mahdollisuuksia tässä kauniissa maassa!

Siinä tapauksessa, että kiinnostuneita vuokraajia tai ostajia ilmaantuu, tapahtuu se suoraan kiinteistön omistajan tai kiinteistövälittäjän kanssa.

Kiinteistöjen hinnat vaihtelevat FIM 60.000 ja 300.000 välillä. (noin NLG 23.000 – 114.000). Kiinteistöjen kunto on vaihteleva remontoitavista hyväkuntoisiin. Talot ovat usein alkuperäisiä hirsitaloja monine lisärakennuksineen kuten navetta, aitta, sauna ja puu-cee. Sijainti on avara ja tilava, useinmiten useampi hehtaari maata.

Haukivuori sijaitsee Etelä-Savossa kauniin Kyyveden rannalla. Kyyvedessä on noin 400 saarta ja se on hyvin kalaisa. Mikkeli, Etelä-Savon pääkaupunki on vain puolen tunnin, ja Helsinki kolmen tunnin ajomatkan päässä Haukivuorelta.

Haukivuori on edistyksellinen ja kehittyvä kunta, joka tarjoaa asukkailleen kaikki päivittäiset peruspalvelut, mm. ala- ja yläasteen ja lukion. Haukivuorelta lähtevät junat sekä etelän pääkaupunkiin, että pohjoiseen.

Pari vuotta sitten Haukivuorella valmistui myös ainutlaatuinen täysin puusta ekologisesti valmistettu monitoimihalli, Hauki-Halli, tarjoten kunnan asukkaille mahdollisuuden harrastaa erilaisia urheilumuotoja.

Jos kiinnostuksenne heräsi ja haluaisitte lisätietoa, käykääpä Haukivuoren kotisivuilla tarkastamassa Autiotalo-hankkeen kiinteistöt osoitteessa <http://www.haukivuori.fi/> (myytävät kiinteistöt).

Kotisivuilta löytyvät kiinteistöjen värikuvat, selostukset sekä englanniksi että suomeksi ja useinmiten myös hinnat. Tai olkaa hyvä ja ottakaa yhteyttä suoraan minuun.

Marcel de Boer, sari.deboer@pp.inet.fi
 +358-40-572.80.84

tai Haukivuoren kunnanjohtajaan Tapio Iso-Mustajärveen
 tapio.iso-mustajarvi@haukivuori.fi

tai Haukivuoren Osuuspankin johtajaan Seppo Laurilaan edullisista maaseudun asuttamislainoista +358-15-72.44.200

Suomalaisen naisen päivät 16.–17.3.2002

Yhteistä viikonlopun viettoa puuhataan jo innokkaasti!

Ensi kevään Suomalaisen Naisen Päivät ovat viikkoa myöhemmin totutusta. Tällä kertaa kokoonnumme maaliskuun kolmantena viikonloppuna, niin mahdollisimman moni pääsee osallistumaan lomienkin jälkeen.

Paikka tulee olemaan sama hyvätasoinen Hotelli Cantarel, johon viime vuonna oltiin tyytyväisiä. Hotelli sijaitsee Ughelenissa, Apeldoornin vieressä. Päivien teemaksi on valittu turvallisuus ja henkinen hyvinvointi. Lauantai-illan esiintyjäksi on lupautunut Tommi Läntinen! Kaikkea hauskaa on taas tiedossa, unohtamatta hyvää ruokaa ja varsinkin seuraa. Varaathan viikonlopun jo nyt ja me ilmoittelemme tarkemmin asiasta myöhemmissä lehdissä.

Tarja, toimikunnan puolesta

Aila Dijkhuizen 06-24.20.30.86
Tarja Kanth-Nyholm 070-335.16.64
Anita Nyberg 0118-64.20.16

Marketta van Eijk 015-310.89.31
Helinä Luttinen 010-452.16.28
Maarit van Santen 070-415.90.64

Leuk, lekker en gezellig

Na een lekker kopje koffie zegt de baas:

– Nu heb ik leuk werk voor jullie.

– Nog leuker?

– Ja, iets heel erg leuk.

– Dan zijn wij blij, want gezellig moet het blijven, toch?

Detta är faktiskt ett litet samtal som jag råkade höra en dag på jobbet under min två-åriga vistelse i Holland. Nu bor jag igen i Finland, sedan sommaren, men vill gärna skriva några ord om just Holland. Och detta lilla samtal ovan säger en hel del om Holland och holländaren, så som jag lärde känna bägge två och vill minnas dem.

Varför så? Jo, vi skall ta och se lite närmare på saken. 'Lekker' – allt i Holland skall vara på något sätt just 'läckert' och naturligtvis också 'leuk'. Detta uttryck har jag funderat på och kommit till att finskans 'kiva' motsvarar det till en hög grad. Och för att situationen skall vara fullbordad bör den även vara 'gezellig' d.v.s. mysig och trevlig på sitt sätt.

Detta ger lätt en bild av att holländaren skulle vara en född optimist. Men kanske ligger det en annan sanning bakom det hela. Den öppna mentaliteten och toleransen i det mångkulturella landet kan ses som en stödjande faktor till den utåtriktade atmosfären. Och detta i sin tur verkar som en kontrast till den finländska karaktären, där vi helst inte skall synas eller höras för att ej uppfattas som uppnosiga och självgoda.

Det har varit både roligt och lärorikt att lära känna det lilla platta tätbefolkade landet Holland där invånarna tar sig smidigt fram på cykel, både gammal och ung. Och med samma smidighet är holländaren skicklig på att småprata – och helst av allt rakt på sak! "Varför ta en omväg då genvägen är kortare", så kan jag höra holländaren resonera.

Dit is een fragment uit een gesprek dat ik opving op mijn werk tijdens mijn tweejarig verblijf in Nederland. Sinds de zomer woon ik weer in Finland; toch wil ik graag enkele woorden schrijven over Nederland. En juist dit korte gesprek zegt veel over Nederland en de Nederlanders, tenminste zoals ik het heb ervaren en mij wil blijven herinneren.

Waarom? Laten we de zaak even analyseren. 'Lekker' – alles in Nederland moet en zal 'lekker', en vanzelfsprekend ook 'leuk' zijn. Ik heb hier veel over nagedacht en vind dat het Finse woord 'kiva' hetzelfde weergeeft. En voor de perfecte situatie moet het ook 'gezellig' zijn.

Dit zou makkelijk het beeld kunnen geven dat de Nederlanders geboren optimisten zijn. Maar ik denk dat er een andere waarheid achter schuilt. Zou het kunnen dat de open mentaliteit en tolerantie van het multiculturele Nederland een belangrijk onderdeel is van een extroverte sfeer? Dit staat in schril contrast met het Finse volkskarakter, waarbij het op één of andere manier opvallen, gezien kan worden als zelfingenomenheid en arrogantie.

Het was zowel leuk als leerzaam, het kleine, vlakke dichtbevolkte land te leren kennen, waar de mensen, jong en oud, zich zo soepel op de fiets bewegen. En met de zelfde soepelheid kletst de Nederlander – maar wel recht op zijn doel af. "Waarom een omweg maken als het ook direct kan" hoor ik de nuchtere Nederlander denken.

Tanja Roine

(Nederlandse vertaling: Rune en Margot Frants)

Belangrijke adressen – Tärkeitä osoitteita

In Nederland – Alankomaissa:

Finse Ambassade – Suomen Suurlähetystö
Groot Hertoginnelaan 16
2517 EG Den Haag
☎ 070–346.97.54

Finse Zeemanskerk – Suomen Merimieskirkko
's-Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam
☎ 010–436.61.64
🌐 <http://www1.tip.nl/users/t443109/>

Fins Verkeersbureau voor de Benelux – Matkailun Edistämiskeskus
☎ 020–671.98.76
🌐 <http://www.mek.fi/nl/>

Suomi-Seura r.y.
Secretariaat: Maire Muller–Rönkkö ✉ speco.muller@wxs.nl
Noorderdreef 196, 2152 AC Nieuw-Vennep
☎ 0252–67.34.44
📠 0252–62.04.83
🌐 <http://www.suomi-seura.fi/>

Finse Zaterdagsschool – Suomalainen Lauantaikoulu	
Plaats – Paikka:	Informatie – Tiedustelut:
Suomen Merimieskirkko	Sinikka Holm–Autere ✉ fundall@wxs.nl
's-Gravendijksewal 64	Oude Rijksweg 54–56
3014 EG Rotterdam	4411 SG Rilland
☎ 010–436.61.64	☎ 0113–55.60.11

In Finland – Suomessa:

Nederlandse Ambassade – Alankomaiden Suurlähetystö
Pobox 886, 00101 Helsinki
Eteläesplanadi 24A, 00130 Helsinki
☎ +358–9–66.17.37
📠 +358–9–65.47.34

Suomalais-Hollantilainen Yhdistys r.y.	Nederlandse Vereniging in Finland
Sihteeri: Claire von Frenckel	Secretariaat: Michiel Visser
Martankuja 7A, 02700 Kauniainen	Mankaantie 7 A 2, 02180 Espoo
☎ +358–9–59.33.36	☎ +358–50–531.81.58
📠 +358–9–59.25.35	✉ michiel.visser@siemens.fi
✉ cvf@kolumbus.fi	🌐 http://www.kolumbus.fi/nedver/

Colofon

De Vereniging Nederland–Finland werd opgericht in het jaar 1923. **Aviisi** is het officiële kontaktorgaan van de Vereniging en verschijnt halverwege de oneven maanden, behalve in de maand juli. Leden van de Vereniging ontvangen **Aviisi** gratis. Naast het verenigingblad beschikt de Vereniging ook over een eigen homepage met actuele informatie omtrent evenementen, een agenda van Finse activiteiten, algemene informatie, een online versie van **Aviisi** etc.

Ledenadministratie, advertenties & secretariaat	Mervi Leveelahti-Harte ☎ vnf@xs4all.nl Dirk Gerhardtstraat 34 3119 BT Schiedam ☎ 010–473.44.08 (ma: 09.00–12.00, di-do: 19.00–21.00) ☎ 010–473.36.08
Redactie & opmaak Aviisi:	Joop Susan ☎ jgsusan@xs4all.nl ☎ 079–343.41.94 🌐 http://www.xs4all.nl/~vnf/aviisi/
Eindredactie Aviisi:	Minna Rätty ☎ s.ruhe@tip.nl Mezquitalaan 59, 1064 NS Amsterdam ☎ 020–610.38.63 Arnold Pieterse ☎ arnoldhp@planet.nl Wilsonstraat 83, 2131 PM Hoofddorp ☎ 023–561.74.83
Homepage VNF:	Hugo Benne ☎ hbenne@freeler.nl Joop Susan ☎ jgsusan@xs4all.nl 🌐 http://www.xs4all.nl/~vnf/
Eindverantwoording:	Het bestuur
Drukwerk:	Drukkerij CombiWerk, Delft
Oplage:	800
Jaargang:	10
Jaar:	2001
Nummer:	5
ISSN:	1566–8452

Het bestuur van de Vereniging Nederland–Finland:

Voorzitter:	Irma Schoemakers-Salkinoja, ☎ 070–346.73.62
Vice-voorzitter:	Marja Straver-Nevalainen
Penningmeester:	Harmen Strikwerda, ☎ 033–432.13.24 Reknr: 54.92.86.705, Verg Nederland Finland, Leusden
Secretaris:	Sandra Buskens
Leden:	Arnold Pieterse, Anja Guldemond-Rautjärvi, Jasiu van Haarlem

Kopij voor **Aviisi** 2002–1 dient uiterlijk op 5 januari 2002 in het bezit van het secretariaat van de Vereniging te zijn. Het kan op diskette of per e-mail aan het secretariaat ☎ vnf@xs4all.nl gezonden worden. Kopij kan worden aangeleverd in één van de volgende bestandsformaten: ASCII tekst, Wordperfect, Microsoft Word, RTF of PDF.

